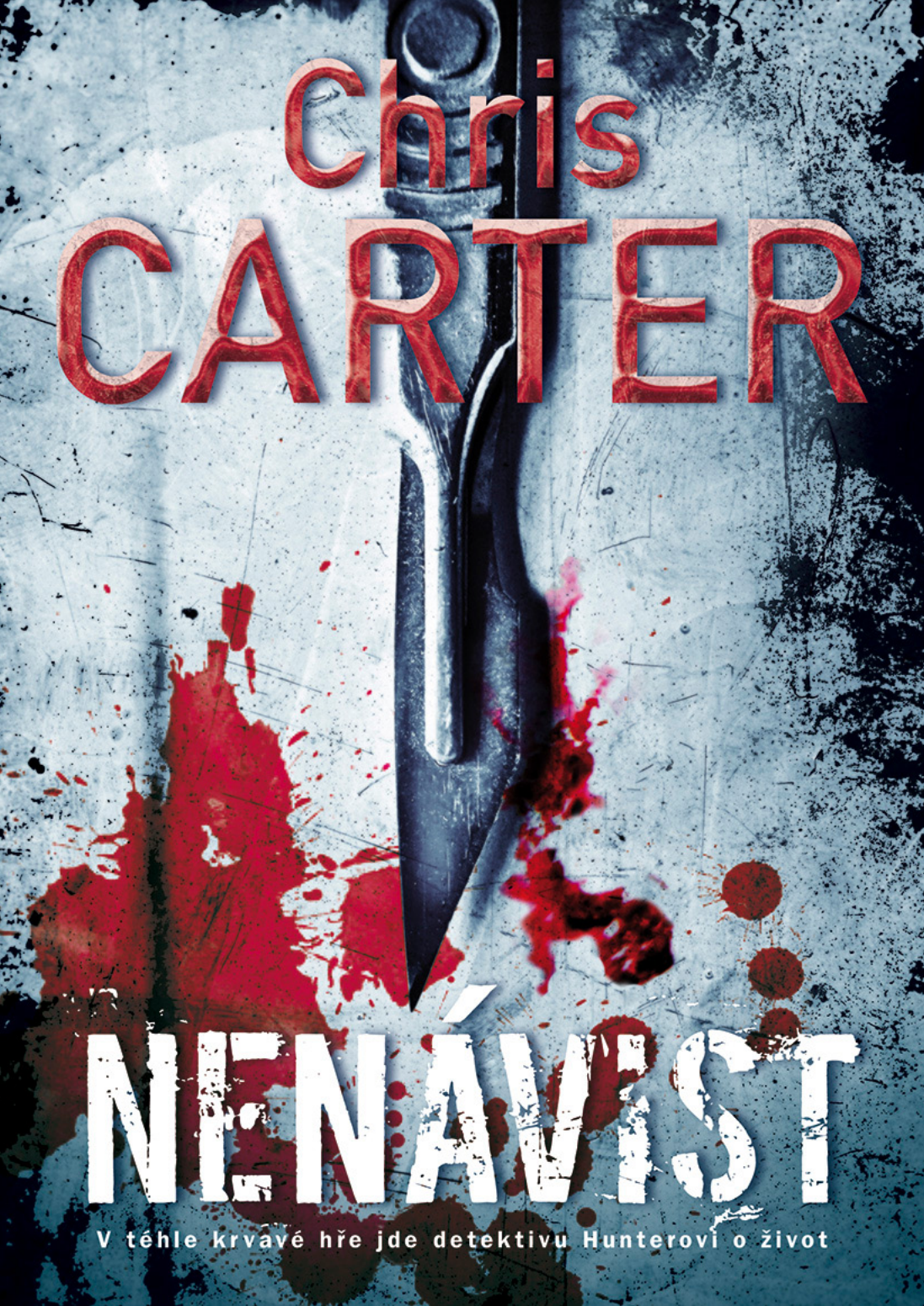




Chris
CARTER

NENÁVIST

V téhle krvavé hře jde detektivu Hunterovi o život

Nenávist

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading



Chris Carter

Nenávist – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NENÁVIST

Chris
CARTER

NENÁVIST

Přeložila Jana Pacnerová



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2019 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *Hunting Evil*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd London 2019)

přeložila © 2019 Jana Pacnerová

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-759-5252-3 tištěná kniha

ISBN 978-80-759-5290-5 ePub

ISBN 978-80-759-5291-2 Mobi

ISBN 978-80-759-5292-9 PDF

Autorská poznámka

Nenávist je desátý thriller ze série o Hunterovi. Je to také první přímé pokračování, které jsem kdy napsal. Navazuje na *Zlobu*, šestou knihu série, kde tento příběh vlastně začíná. Ačkoli se všechny ostatní knihy z této série dají číst jednotlivě, protože děj příběhu nesouvisí s tím předchozím, *Nenávist* je jiná. Doporučoval bych vám tedy přečíst si také *Zlobu*, abyste plně pochopili historii vztahu Huntera a Luciena.

Ve všech svých románech jsem se vždy usilovně snažil využívat skutečné lokality nejen ve městě Los Angeles a jeho okolí, ale také všude, kam děj Huntera a Garcii zavede. Z toho důvodu cítím nutnost omluvit se. Aby to lépe vyhovovalo zápletky *Nenávisti*, dovolil jsem si vytvořit několik fiktivních podniků a lokalit na území Spojených států amerických.

Také mám dojem, že všem dlužím omluvu za pozměnění jedné scény v *Nenávisti*. Na konci předchozího románu – *Galerie mrtvých* – jsem poskytl čtenářům krátký náhled do toho, co přijde v příští knize. *Galerie mrtvých* končí tím, co je v podstatě první kapitolou *Nenávisti*. Poté co jsem začal psát *Nenávist*, jsem však tuto kapitolu zrevidoval a rozhodl jsem se přidat do úvodní scény o trochu víc důrazu a napětí. Úvodní kapitola tohoto románu se tudíž trochu liší od poslední kapitoly *Galerie mrtvých*, včetně změny jména jedné postavy. Prosím, odpusťte mi to.

Tento román věnuji všem čtenářům
z celého světa za jejich mnohaletou
a neuvěřitelně silnou podporu.

Děkuji vám všem z hloubi srdce.

Kvůli havárii kamionu, která částečně zablokovala jeden z nájezdů na dálnici 58, trvalo toho rána Jordanu Weaverovi přesně dvacet osm minut a třicet jednu sekundu, než zdolal třináctikilometrovou cestu ze svého domu na pracoviště. Parkování a chůze od auta ke vchodu pro personál ho stály další minutu a dvaadvacet sekund. Bezpečnostní kontrola, píchačky, odložení tašky do skříňky a krátká návštěva toalety zabraly dalších osm minut a čtyřicet devět sekund. V rychlosti si vzal kelímek kávy v bufetu pro personál a pak se konečně vydal dlouhou chodbou západního křídla tvarovanou do L, která vedla k jeho stanovišti – jedna minuta a dvacet sedm sekund, což znamenalo, že dohromady trvalo Jordanu Weaverovi, strážnému v kontrolní místnosti vězeňské nemocnice v Lee, federální věznici se zvýšenou ostrahou ve státě Virginie, přesně čtyřicet minut a devět sekund, než se přemístil od dveří svého domu do nejhorší chvíle svého života.

Když obešel roh chodby a spočinul očima na čtvercovém kontrolním stanovišti přímo před sebou, ucítil Weaver, jak se mu sevřelo hrdlo a srdce se v hrudi rozbušilo rychleji. Stanoviště, ohraničené velkými okny z neprůstředného skla, nezůstávalo nikdy, nikdy neobsazené, ale z místa, kde stál, Weaver nikoho v kontrolní místnosti neviděl, což byl důvod k obavám číslo jedna. Důvod k obavám číslo dvě byl ten, že nedobytné dveře místnosti zůstaly otevřené dokořán, což bylo v absolutním rozporu s předpisy; z čeho však Weaverovi skutečně přeběhl hrůzou mráz po zádech, až upustil kelímek s kávou a začal se modlit k Bohu, aby šlo jen o děsivý sen, to byly stříkance krve a krvavé šmouhy, které směřovaly po vnitřní straně oken shora dolů.

„Ne, ne, ne...“

Weaverův hlas sílil, když přecházel z chůze do nejrychlejšího sprintu, jakým kdy běžel. Při každém kroku mu velký svazek klíčů, zavěšený na

opasku, hlučně nadskočil a bouchl o pravý bok. Během čtyř sekund se ocitl u dveří kontrolní místnosti a noční můra se proměnila ve skutečnost.

Na podlaze uvnitř prostoru ohraničeného neprůstřelným sklem ležela těla strážných Vargase a Batese v jediném obrovském tratolišti krve; oba měli hlavy nemotorně zvrácené dozadu, což odhalovalo rozsah zranění na jejich hrdlech – široké, hrubé řezné rány napříč přes celý krk, protínající vnitřní krční žílu, společnou karotidu, a dokonce i štítnou chrupavku.

„Sakra!“

Na druhé straně místnosti naproti oběma strážným se nalézal ošetřovatel Frank Wilson – čtyřiaadvacetiletý Američan asijského původu, který nedávno promoval na univerzitě Old Dominion v Norfolku. Jeho tělo viselo nakřivo přes otáčivou židli. Hrdlo měl podržnuté tak zuřivě, až byl zázrak, že se hlava neoddělila, ale na rozdíl od Vargase a Batese byly Wilsonovy oči stále dokořán a plné děsu. Kupodivu, vzhledem k úhlu, který zaujímal hlava, Wilson jako by zíral přímo na Weavera, jako by ani po smrti nepřestával prosit o pomoc. Všechny tři mrtvolky byly svlečené do spodního prádla. Zbraně strážných také zmizely.

„Ježíši Kriste! Co se tu sakra stalo?“

Zmatený a otřesený Weaver musel překročit Vargasovo tělo, aby se dostal k hlavnímu kontrolnímu panelu a k tlačítku alarmu. Jakmile do něj udeřil pravou dlaní, celým komplexem se okamžitě rozezněl ohlušující řev sirén.

Vězeňskou nemocnici v západním křídle zařízení tvořilo osm jednotlivých nemocničních cel a podle denního výkazu tu přenocoval jen jeden vězeň – vězeň v nemocniční cele číslo jedna. Weaver okamžitě zaměřil zrak na krví postříkané monitory hned nad centrálním panelem, konkrétněji na ten první zleva – celu jedna.

Cela byla prázdná, dveře dokořán otevřené.

„Sakra! Sakra! Sakra!“

Weaver cítil, jak se mu podlamují nohy. Byl strážným v nemocnici federální věznice Lee už devět dlouhých let a za tu dobu odtud neuprchl ani jediný vězeň.

„Sakra!“ řval Weaver z plných plic. „Jak se to krucinál stalo?“

Ještě jednou přejel pohledem kontrolní místnost. Weaver ještě nikdy

neviděl tolik krve a navzdory nebezpečnému povolání strážce ve věznici se zvýšenou ostrahou nikdy neztratil v práci kolegu.

„Saaaakra!“

Náhle se Weaver zarazil, jeho mozek konečně zaregistroval něco, co mu dosud jaksi unikalo.

Slabé, bílé blikající světlo vycházející z pootevřené zásuvky.

„Co to sakra je?“

Weaver musel opět překročit Vargasovo tělo, aby se dostal tam, kam potřeboval. Když došlápl pravou nohou na zem, uklouzl po vrstvě husté krve na linoleu pod svou podrážkou. Weaver instinktivně vymrštil ruce před sebe, zoufale hledal, čeho by se chytil. Levá ruka nic nenašla, ale pravé se podařilo chytit pootevřenou zásuvku, z níž vycházelo blikající světlo. Jak se pokoušel podepřít, noha mu znovu uklouzla. V důsledku toho sevřel zásuvku pevněji a otevřel ji úplně.

I přes hlasitý vráskot sirén Weaver zaslechl podivné „cvak“, které zaznělo, když se zásuvka otevřela.

Byl to poslední zvuk, který uslyšel předtím, než mu celá hlava explodovala ve změti krve, kostí a šedé hmoty mozkové.

Národní centrum pro analýzu násilných trestných činů (NCANTČ) bylo specializovaným oddělením FBI, založeným roku 1981, ale oficiálně zřízeným až v červnu 1984. Jeho hlavním posláním bylo poskytovat pomoc při vyšetřování neobvyklých nebo opakovaných násilných trestných činů policejním orgánům nejen na území Spojených států, ale vůbec po celé zeměkouli.

Šéf NCANTČ Adrian Kennedy koordinoval většinu vyšetřování divize buď z velitelství oddělení, umístěného ve výcvikové akademii FBI poblíž města Quantico ve Virginii, nebo ze své prostorné kanceláře v nejvyšším patře proslulé Budovy J. Edgara Hoovera na severozápadě Washingtonu. Toho rána však Kennedy nebyl ani na jednom ze svých pracovišť. Odletěl do Los Angeles uzavřít společné vyšetřování FBI a Losangeleského policejního sboru.

„Pohřeb zvláštního agenta Larryho Williamse se koná za dva dny,“ sděloval právě Kennedy detektivům Robertu Hunterovi a Carlosi Garciovi z Losangeleského policejního sboru. Jeho od přírody chraplavý hlas, na němž se navíc podepsaly desítky let kouření, zněl zemdleně. „Bude se konat ve Washingtonu. Jen mě napadlo, že byste to měli vědět pro případ, že byste to stihli.“

„Zařídíme si to a budeme tam,“ odpověděl Hunter. I on působil unaveně, těžké váčky pod očima prozrazovaly, jak málo toho za posledních několik dní naspal.

Garcia přikývl na souhlas. „Určitě tam budeme. Zvláštní agent Williams byl skvělý agent.“

„Jeden z mých nejlepších,“ potvrdil Kennedy hlasem zastřeným smutkem. „Taky to byl dobrý přítel.“

„Byla čest s ním pracovat,“ dodal Hunter.

Kennedy se odmlčel, pohled nepřítomný a rozostřený, jako by nad něčím přemítal. Právě v té chvíli ucítil, jak mu v kapse vibruje telefon. Zvedl levý ukazováček na znamení, že žádá, aby mu oba detektivové dopřáli chvílku času, a pak zvedl telefon k uchu.

„Adrian Kennedy,“ ohlásil se ředitel NCANTČ. Následujících několik minut naslouchal. Během prvních pár sekund se výraz Kennedyho tváře změnil v nechápavý. Dvě sekundy poté ho vystřídal nevěřící. Za další dvě sekundy se nevíra proměnila v šok.

„Jak to myslíte, *je pryč*?“

Ta slova přiměla Huntera a Garcii vyčkávavě se na Kennedyho zahledět.

„Kdy se to stalo?“ Do Kennedyho hlasu se vetřel střípek obav.

„Co se děje?“ sraštil Garcia čelo.

Kennedy oběma detektivům pokynul, aby počkali.

„Jak je to sakra vůbec možné?“ Kennedy nadzvedl ramena, obavy v jeho hlase se rychle měnily v hněv. „Protože opravte mě, jestli se pletu, ale neměl snad být v zařízení s *nejvyšším stupněm zabezpečení*?“

...

„Tak jak může vězeň, držený ve federální věznici se zvýšenou ostrahou, odkráčet z těžce strážené budovy, dostat se přes bránu vnějšího perimetru na svobodu, aniž ho někdo zastaví? Jaká amatérská cirkusová ochranka nám to tam řídí?“

...

„Pardon, kamže byl přeložen?“ Kennedyho zuřivý pohled se na zlomek vteřiny setkal s Hunterovým ustaraným.

...

„Ale stejně, ochranka měla...“ Kennedy se zarazil uprostřed věty. „Kolikže stráží zabil?“

Jakmile Kennedy vyslechl odpověď, ruka se mu vymrštila k čelu a začal si palcem a ukazováčkem masírovat spánky.

„Nástražná mina v kontrolní místnosti?“ Kennedy vyvalil oči. „Jak mohl nastražit výbušninu v kontrolní místnosti? Pomocí čeho?“

...

„Jak proboha přišel k...?“ Kennedy se znovu odmlčel, protože konečně pochopil, že v tomto bodě se žádným „jak“ už absolutně nic nezmění. „Tak

jo. Chci okamžitě spustit celostátní pátrání,“ nařizoval ředitel NCANTČ. „A tím myslím *okamžitě*, je to jasné? Všechny policejní úřadovny a stanice v zemi, i ty nejmenší. Chci zmobilizovat každého... každého. Taky chci, abyste informovali ministerstvo spravedlnosti, že půjde o společné pronásledování uprchlíka Federální policejní službou Spojených států a Federálním úřadem pro vyšetřování, rozumíte? Nepůjdou po něm sami.“ Kennedy hněvivě nabral do plic vzduch. „A chci jméno ředitele věznice. Za tuhle neschopnost někdo zaplatí. To si pište... Ještě něco? Co ještě se mohlo stát?“

Naslouchal dalších deset až patnáct sekund.

„Počkat, počkat,“ přerušil volajícího. „To mi budete muset opakovat. Nadechněte se, zklidněte se, sakra, a opakujte mi, co jste právě řekl, ale tentokrát pomalu.“

Kennedy pohlédl na Huntera a výraz jeho tváře se znovu změnil, tentokrát vyjadřoval bolest. „Víte to jistě?“ zeptal se volajícího. „Tak dobrá.“ Jeho hlas zněl napůl poraženě. „Potřebuju, abyste mi poslal potvrzení o braťáku; a musíte to udělat hned, slyšíte?“

...

„Ano, teď hned.“

Kennedy ukončil hovor, a aby nemrštil mobilem o zeď, znovu se zhluboka nadechl a zadržel vzduch v plicích, jak nejdéle dokázal.

„Co se děje, Adriane?“ zeptal se Hunter hlasem plným obav.

Žádná odpověď.

„Adriane,“ opakoval Hunter. „Co se sakra děje?“

Kennedyho pohled, když se konečně vrátil k Hunterovi, byl prázdný a nechápavý, ale Hunter zaznamenal ve výrazu ředitele NCANTČ ještě něco jiného. Něco, co zatím nedokázal přesně identifikovat.

„Je pryč, Roberte,“ odpověděl Kennedy nakonec. „Utekl. Vyšel z federální věznice se zvýšenou ostrahou, jako by tam nikdo nehlídal. Zabil přitom tři strážné a dva ošetřovatele z vězeňské nemocnice.“

„Kdo utekl?“ ptal se Garcia zmateně a nechápavě. „Přece ne ten vrah, kterého jsme zrovna chytili.“ Zavrtěl na Huntera hlavou. „Ještě nebyl odsouzený, což znamená, že nikdy nebyl ve vězení se zvýšenou ostrahou, i když tam určitě skončí.“

„Ne, není to ten vrah, kterého jste právě chytili,“ potvrdil Kennedy.

„Tak o kom je řeč?“ naléhal Garcia.

Kennedyho pohled opět sklouzl k Hunterovi. Výraz, který se detektivovi před pouhými několika vteřinami nedařilo identifikovat, se stále zračil v Kennedyho očích. Tentokrát v nich však Hunter četl jako v otevřené knize. Byl to omluvný výraz – jakési „promiň“.

Hunter cítil, jak se mu v břicho začíná šířit prázdnota, protože se nemusel ptát. Už věděl, jaké jméno od Kennedyho uslyší.

Zato Garcia dosud neměl zdání, o kom ředitel NCANTČ mluví, jasně však pozoroval němý dialog mezi Kennedym a svým partákem.

„Kdo utekl?“ naléhal znovu.

„Lucien,“ odpověděl konečně Kennedy.

Hunter zavřel oči a namáhavě se nadechl.

„Lucien?“ opakuoval Garcia a jeho oči poskakovaly jako při ping-pongu mezi Hunterem a Kennedym. „Kdo je Lucien?“

Hunter znovu otevřel oči, ale neodpověděl. Vysvětlení podal ředitel Kennedy.

„Lucien Folter.“

Jakmile to jméno pronesl nahlas, celé jeho chování se změnilo, jako by na něj dolehla olověná tíha.

Garcia ještě nikdy neviděl svého partáka tak, jak vypadal právě v tomto okamžiku. Kdyby nevěděl, co a jak, klidně by přísahal, že Hunter se tváří téměř vyděšeně.

„Kdo je sakra Lucien Folter?“

Detektiv Robert Hunter vyrůstal jako jediné dítě pracujících rodičů v Comptonu, skromné čtvrti jižního Los Angeles. Matka prohrála boj s rakovinou, když mu bylo pouhých sedm let. Otec se už nikdy neoženil a musel mít dvě zaměstnání, jen aby vyhověl nárokům výchovy dítěte bez cizí pomoci – dítěte, jehož mozek zřejmě pracoval jiným tempem než mozky všech ostatních – mnohem rychlejším tempem.

Už od velmi útlého věku bylo všem jasné, že Hunter je jiný. Škola pro něj vlastně nikdy nepředstavovala výzvu, naopak, nudila a frustrovala malého Roberta Huntera až do té míry, že poté, co zvládl učivo šesté třídy za necelé dva měsíce, prosvištěl učebnice pro sedmý, osmý, a dokonce i devátý ročník, jen aby měl co dělat. Žádný div, že takový výkon upoutal pozornost ředitele školy, který se poradil s Hunterovým otcem a pak navázal kontakt s Mirmanovou školou pro nadané v Mulholland Drive na severozápadě Los Angeles. Po záplavě testů, akademických i psychologických, nabídli Hunterovi místo v osmém ročníku Mirmanky. Bylo mu pouhých dvanáct let.

Do svých čtrnácti zvládl Hunter na Mirmance celé osnovy angličtiny, dějepisu, biologie, matematiky a chemie. Čtyři roky střední školy se mu zhustily do dvou a v patnácti maturoval s vyznamenáním. S doporučením od všech svých učitelů byl Hunter přijat jako „mimořádný“ student na Stanfordovu univerzitu, kde byla tehdy nejlepší katedra psychologie v Americe.

Přestože byl přitažlivý mladík, zůstával Hunter neoblíbený mezi děvčaty a stal se snadným terčem školních tyranů, protože byl příliš hubený, příliš mladý a divně se oblékal. Neměl postavu ani nadání pro sporty a raději trávil volný čas v knihovně, kde neuvěřitelným tempem hltal knihy z nejrůznějších oborů. Tehdy ho začal fascinovat svět kriminologie a myšlenkový proces jedinců, označovaných za „zlé“.

Léta na univerzitě, kdy si udržoval nejlepší možný známkový průměr, pro něj byla procházkou růžovým sadem, ale zanedlouho už ho nebavilo být terčem šikany, bití a přezdívký „párátka“. Dal na radu přítele, začal chodit do posilovny a zapsal se na lekce bojových umění. Navzdory fyzickému vyčerpání, které cvičení doprovázelo, Hunter vytrval s nadšením profesionálního kulturisty. Do roka už byly účinky intenzivního tréninku jasně viditelné. Tělo mu působivě zmohtnělo. Z „párátka“ se stal „svalovec“ a netrvalo mu ani dva roky, než obdržel černý pás v karate. Šikana ustala a zčistajasna si ho začaly všimát dívky.

V devatenácti letech Hunter promoval z psychologie – *summa cum laude* – a ve třidvaceti letech získal titul Ph.D. z analýzy trestné činnosti a biopsychologie. Díky jednomu z jeho profesorů se Hunterova diplomová práce nazvaná Pokročilá psychologická studie trestního jednání stala a zůstala povinnou četbou na Akademii FBI v Quantiku ve státě Virginie.

Jenže pouhé dva týdny po získání doktorátu se Hunterovi celý svět obrátil už podruhé vzhůru nohama.

Posledního tři a půl roku pracoval jeho otec jako ostraha v pobočce Bank of America na Avalon Boulevard. Během loupeže, která se zvrtila, utrpěl střelné zranění hrudníku. Operace, jež mu měla zachránit život, trvala několik hodin a na jejím konci upadl Hunterův otec do kómatu. Už se nedalo dělat nic než čekat.

A Hunter čekal, seděl u nemocničního lůžka a díval se, jak se mu otec každým dnem o kousek vzdaluje, až nakonec po dvanácti týdnech zesnul. Těch dvanáct týdnů Huntera změnilo. Nedokázal myslet na nic jiného než na pomstu, a když mu policie sdělila, že nemá žádného podezřelého, Hunter pochopil, že vrah jeho otce nikdy nebude dopaden. Připadal si úplně bezmocný a ten pocit ho naplnil zuřivostí. Po pohřbu dospěl k rozhodnutí, že studovat myšlení zločinců nestačí. Nikdy to nepostačí. Bude po nich muset jít osobně.

Hunter nastoupil k policejnímu sboru a postupoval po hodnostním žebříčku rychlostí blesku; stal se nejmladším strážníkem Losangeleského policejního sboru, který byl kdy jmenován detektivem. Jako detektiv byl okamžitě přidělen ke Speciální sekci vražd (SSV) – útvaru v rámci Divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru, který řešil výlučně sériové

a mediálně sledované případy vražd, vyžadující rozsáhlou odbornost a časově náročné. Pokud šlo ale o vraždy, nepodobalo se město Los Angeles žádnému jinému městu na světě. Kdovíproč jako by přitahovalo nebo snad i plodilo vlastní velice zvláštní typ psychopatů, což přimělo starostu Los Angeles a Losangeleský policejní sbor vytvořit v rámci SSV elitní jednotku. Všechny vraždy, u nichž se projevíly mimořádný sadismus a brutalita, označoval Losangeleský policejní sbor nálepkou ultranásilné zločiny. Hunter byl velitelem Útvaru ultranásilných zločinů a jako takový už viděl brutálnější dějiště vražd než kdokoli jiný v celém policejním sboru... od počátku jeho existence. Vůbec nic už ho vlastně nepolekalo, nevyděsilo ani nešokovalo. A právě to teď Garcii tolik překvapilo.

„Kdo je sakra Lucien Folter?“ opakoval otázku a nepřestával tékat pohledem mezi Hunterem a ředitelem Kennedym.

Oční kontakt nebyl opětován.

„Roberte,“ zvolal Garcia. Tentokrát působil jako dopálený rodič, kárající neposlušné dítě. „Kdo je sakra Lucien Folter?“

„Jednoduše formulováno...“

Ačkoli se Hunter konečně podíval parťákovi do očí, odpověď přišla od ředitele Kennedyho, jehož hlas zněl ještě zlověstněji než před chvílkou.

„Lucien Folter je...“

Garcia se k němu otočil.

„... zlo v lidské podobě.“

V době, kdy ředitel Kennedy přijímal telefonát, jímž byl informován o útěku z věznice, už Lucien Folter překročil hranici mezi státy Virginie a Tennessee a nyní se rychle blížil k městu Knoxville. Jeho cílovou destinací, aspoň prozatím, byla malá dřevěná chata u odlehlého mokřadu v jižní Louisianě, ale Lucien věděl, že to nejhorší, co by mohl v této chvíli udělat, je pokračovat v útěku. Věděl, že touhle dobou už se ve věznici se zvýšenou ostrahou spustil poplach, FBI a úřad nejvyššího státního zástupce byly informovány a Federální policejní služba pravděpodobně mobilizovala síly. Jeho obličej se neobjeví už v ranních zprávách – na to není dost času –, ale naléhavá „mimořádná vysílání“ se zprávou o jeho útěku se objeví v éteru co nejdřív a v poledne už bude jeho vězeňská fotka na každém rohu po celé zemi. Než bude pokračovat v cestě, musí Lucien změnit svůj vzhled – drasticky –, a na to potřebuje trochu materiálu, který ve městě tak velkém jako Knoxville nebude těžké obstarat, ale pěkně jedno po druhém. Než dojede do Knoxville, musí se Lucien zbavit stříbrného Chevroletu Colorado, který řídí.

Pick-up patřil vězeňskému strážci Manuelu Vargasovi. Poté co povraždil všechny v kontrolní místnosti vězeňské nemocnice, odebral jim Lucien šatstvo, zbraně, náprsní tašky a klíče od aut. Když se spustil poplach, určitě netrvalo dlouho, než zjistili, že si Lucien vzal vozidlo jednoho ze strážných. Touhle dobou už si byl Lucien jistý, že začalo celostátní pátrání po Chevroletu Colorado. Všichni policajti ve Státech budou tohle auto hledat. Potřeboval se ho zbavit, a to rychle.

Jak tak Lucien zvažoval své možnosti, zčistajasna se na něj usmála paní Štěstěna. Na pravé straně se blížilo dálniční odpočívadlo a ze vzdálenosti asi dvou set metrů rozeznal, že tam parkuje jen jedno další auto – uhlově černé Audi A6, jeden z novějších modelů.

„A hele,“ pronesl Lucien sám k sobě, napřímil se, zpomalil a odbočil na odpočívadlo. Jak se blížil k zaparkovanému vozidlu, uviděl za volantem ženu, mluvící do mobilu. Vedle ní nikdo neseděl. Na zadních sedadlech nebyly žádné děti.

„Perfektní.“

Lucien zaparkoval o čtyři místa dál a v rychlosti se rozhlédl po okolí – v křoví nikoho neviděl, nešlo tedy o případ, že by si ženin spolujezdec, pokud nějaký existoval, potřeboval naléhavě odskočit. V duchu se usmál a znovu se zaměřil na řidičku audi. Žena měla okno zavřené až nahoru a vypadala asi na čtyřicet. Z místa, kde seděl, mu připadalo, že jejímu profilu maličko chybí do krásy – bradu měla trochu příliš špičatou, nos trochu příliš kulatý. Černé vlasy měla ostráhané nakrátko a upravené a na sobě tenkou bundu z hnědé kůže.

Aby nevypadal podezřele, vystoupil Lucien z auta a předstíral, že kontroluje pneumatiky na straně řidiče. Následujících dvacet sekund pozoroval ženu z dálky. Ruka s mobilem jí zakrývala ústa, což mu bránilo odezírat ze rtů, ale výraz tváře, pohyby obočí a to, jak tu a tam zagestikulovala, nasvědčovaly tomu, že se s někým hádá.

Lucien obešel pick-up, aby zkontroloval pneumatiky na druhé straně, a celou dobu dával pozor, zda neuvidí nějaké jiné vozidlo zpomalovat, aby sjelo na odpočívadlo. Žádné se neblížilo. Když se vrátil pohledem k audi, uviděl, že žena už dotelefonovala, tělo má sesuté dopředu, oči zavřené, hlavu skloněnou a opřenou o volant. Bylo zřejmé, že hádka, kterou vedla po telefonu, nedopadla moc dobře.

To byla jeho šance.

Lucien si oprásl ruce, zkontroloval svůj obraz v jednom z oken pick-upu a plaše přistoupil k jejímu autu.

Z výše sto třiaosmdesáti centimetrů se sklonil právě tolik, aby mu žena viděla do obličeje.

„Pardon, madam.“

Lucien byl mistrovský imitátor. V mžiku dokázal nasadit jakýkoli hlas, jakýkoli akcent, jakoukoli intonaci, které považoval za vhodné. Teď promluvil sametovým a hlubokým hlasem s téměř hypnotickým účinkem. Z jeho slov zněl dokonalý jižanský přízvuk, typický pro Tennessee.

Žena neotevřela oči a ruce i hlavu nechala na volantu. Lucien si všiml prázdného místa na prsteníčku levé ruky. Lehce prohloubený a vybledlý proužek jasně vyznačoval, kde nosívala prsten.

Žena neodpovídala.

„Paní?“ zavolal Lucien znovu a tentokrát zaklepal kloubem pravého ukazováčku na okénko.

Zaklepání, přestože bylo jemné, ženu polekalo. Ramena jí nadskočila, dech se jí zadrhl v hrdle a nemotorně šklubla tělem dozadu. Vyděšeně otočila hlavu doleva a uslzené modré oči se upřely do Lucienových tmavohnědých.

„Je všechno v pořádku, paní?“ zeptal se. Starostlivosti v jeho hlase odpovídal i výraz očí.

„Cože?“ zeptala se nechápavě žena, aniž stáhla okno. Zřejmě ji dopalovalo, že ji ruší cizí člověk.

„Moc se omlouvám,“ pokračoval Lucien okouzlujícím, ale omluvným tónem. „Nechci se vtírat, ale viděl jsem vás s hlavou na volantu a teď vidím, že pláčete. Jen mě napadlo, jestli je všechno v pořádku. Není vám nic? Nepotřebujete se napít vody nebo tak něco?“

Žena si několik vteřin mlčky prohlížela cizince stojícího u okénka jejího auta. Nebylo pochyb, že je to přitažlivý muž – vysoký a svalnatý, s vystouplými lícními kostmi, plnými rty a výraznou hranatou bradou. Oči měl vlídné a byla v nich jakási pronikavost, kterou si okamžitě spojila s chápavostí a zkušenostmi. Tmavohnědé vlasy měl dost dlouhé, aby mu zakrývaly uši, a plnovous hustý, ale pěkně udržovaný.

Ženin pohled opustil Lucienovu tvář a zaměřil se na jeho oblečení. Měl na sobě tmavomodrou uniformu vojenského střihu. Na rameni pravého rukávu byl našitý jakýsi velký emblém, ale nemohla přesně rozeznat, co na něm stojí. Těsně nad náprsní kapsou byla další nášivka. Na té stálo „M. Vargas“. V pase měl široký černý kožený opasek.

„Vy jste policajt?“ Ženiny oči dosud zastírala mlha jisté nechápavosti a zdráhání.

Lucien pochopil, že má příležitost přimět ji, aby stáhla okénko. Ukázal si na ucho a mírně zavrtěl hlavou, jako by spojení zavřeného okna a hluku z dálnice zastíralo zvuk jejího hlasu.

„Promiňte, cože?“ pronesl.

Zabralo to aspoň částečně, protože žena stáhla okénko téměř do poloviny, než zopakovala otázku.

Lucien se plaše usmál. „Ne, ne tak docela, paní.“ Pak se natočil tělem jen tolik, aby mohla přečíst oficiální nášivku na pravém rameni. „Jsem příslušník Federální vězeňské služby Spojených států. Pracuju ve věznici Lee. Vlastně mi zrovna skončila služba.“ Nedal jí příležitost nějak to komentovat. „Proč? Potřebujete pomoc policie, paní? Proto jste sjela na tohle odpočívadlo? Můžu jim zavolat vysílačkou z auta, jestli chcete. Přivolá je to mnohem rychleji než telefonát.“

Lucien vložil do tónu svého hlasu a výrazu obličeje právě tolik starostlivosti, aby zbavil ženu většiny pochyb.

„Ne,“ odvětila. „Policii nepotřebuju, děkuji.“ Hlas se jí prohloubil smutkem. „Zastavila jsem tu, protože jsem měla telefon.“ Pokrčila rameny. „Ošklivý. Rozhodně jsem nemohla řídit, telefonovat a... plakat současně.“

Lucien obdařil ženu dalším pousmáním, hlavně jako projev uznání za to, že si zachovala smysl pro humor i v situaci, která pro ni byla očividně bolestivá.

„To mě vážně mrzí, paní. Můžu vám nějak pomoci? Nechtěla byste trochu vody? Nebo tyčinku? Cukr občas prospívá. Mám jich pár v autě.“ Ukázal si palcem přes pravé rameno.

Žena stáhla okénko až dolů a ještě jednou si Luciena prohlédla. Tehdy pochopil, že už dostatečně oslabil její obranné mechanismy, aby přes ně mohl proniknout. Pozoroval, že už v něm nevidí bezprostřední hrozbu. Proč by měla? Byl hezký, zdvořilý a způsobný. Projevil starost o její blaho. Pracoval pro federální vládu Spojených států jako vězeňská stráž, a právě se nabídl, že jí vysílačkou přivolá policii, kdyby si to přála.

Žena zvedla obočí. „Momentálně potřebuju něco mnohem silnějšího než vodu.“

Další úsměv od Luciena. „To chápu. Bohužel vám momentálně nemůžu nabídnout nic než vodu...“ Odmlčel se a poškrábal se na bradě. „Nebo cigaretu.“

Lucien nekouřil, už ne, ale všiml si dvou balíčků cigaret v přihrádce palubní desky pick-upu.

„Nechala jsem toho před dvěma roky,“ opáčila žena a naklonila hlavu ke straně. Současně nasadila zamyšlený výraz. „Ale víte co?“ pokračovala. „Kašlu na to. Nechala jsem toho, jen abych vyhověla tomu nevěrnému, debilnímu sráči.“ Pokrčila rameny. „No, ať se jde bodnout.“ Vrátila se pohledem k Lucienovi. „Ano, cigaretu si dám ráda.“

„Jasně. Momentíček.“

Lucien se otočil na bříškách chodidel a překonal volnou chůzí krátkou vzdálenost mezi audi a coloradem. Když sahal do přihrádky v palubní desce, uslyšel, jak se za ním otevírají a zavírají dveře audi. Potlačil úsměv dřív, než mu vytanul na rtech. Otočil se a uviděl ji opřenou o dveře na straně řidiče, zahleděnou do dálky, zády k dálnici. Cestou k ní Lucien rozbíhal krabičku cigaret, jednu vyklepal a nabídl ji ženě.

„Děkuju,“ opáčila a vložila cigaretu mezi rty.

Lucien si také jednu vzal a pak oběma zapálil. Nejdřív jí, samozřejmě.

Žena si dala prvního dlouhého a melancholického šluka, zavřela oči a zaklonila hlavu takřka smyslně. Tvář se jí uvolnila do výrazu viditelně plného rozkoše, rozkoše, jíž se nedobrovolně vzdala.

„Ach panebože!“ zadívala se na cigaretu mezi svými prsty. „To je taaaaková dobrota.“

Lucien rovněž potáhl z cigarety, ale nic neřekl. Místo toho, aniž to dal najevo, ji pozoroval o maličko pozorněji.

Žena měřila asi sto pětadesát centimetrů a působila smyslně. Na rukou měla profesionálně udělanou manikúru. Oblečení a střevíce zjevně pocházely ze značkových obchodů a na pravém zápěstí měla hodinky Omega Constellation v ceně tří tisíc dolarů.

Lucien koukl na dálnici. Pořád žádná auta nezpomalovala, aby sjela na odpočívadlo, ale Lucien věděl náramně dobře, že pokoušet paní Štěstěnu je velmi riskantní hra, do níž neměl v úmyslu se pouštět.

„Jo, já vím,“ přešel k předku audi. „Nechal jsem toho mockrát, ale nakonec jsem pokaždé zase začal. Stejně všichni umřeme, ne? Aspoň si může člověk předtím trochu užít.“

„Na to si dám šluka,“ prohlásila žena a udělala to, načež se přemístila k Lucienovi.

Přesně to chtěl. Teď je před pohledem z dálnice krylo její audi.

Opřela se o kapotu auta.

„Já jsem Alicia, mimochodem,“ podala mu ruku. „Alicia Campbellová.“

„Těší mě, Alicie Campbellová,“ odvětil Lucien a uchopil její ruku do své. „Já se jmenuji Lucien. Lucien Folter.“

Alicia svraštila čelo na muže stojícího před ní.

„Lucien Folter?“ zeptala se skepticky a ukázala na jmenovku přišitou na jeho košili. „Tak kdo je tedy M. Vargas?“

Lucien na okamžik zavřel oči, jako by v sobě něco hledal. Když je znovu otevřel, cosi v celé jeho osobnosti se změnilo. Opět promluvil a jeho hlas byl vážný jako hlas zbožného učence, ale jižanský přízvuk, který prve používal, úplně zmizel. Zadíval se jí znovu do očí a to, co v nich uviděla, ji naplnilo strachem.

„Ach ten?“ opáčil Lucien. „S tím si nedělejte starosti. Ten už tuhle uniformu potřebovat nebude. Nikdy.“ Mrkl na Alicii a stisk, jímž svíral její ruku, zesílil natolik, že se nedokázala vyprostit. „Stejně jako už vy nebudete potřebovat svoje auto, Alicie... nikdy.“

„Lucien Folter je... zlo v lidské podobě.“

Těch sedm slov ředitele Kennedyho jako by způsobilo, že vzduch v kanceláři Huntera a Garcii zhoustl.

Garcia upřel na parťáka pohled plný zájmu, ale Hunter byl podle všeho myšlenkami někde úplně jinde.

„*Zlo v lidské podobě?*“ zeptal se Garcia Kennedyho. V jeho tónu zněl nádech sarkasmu. „Bez urážky, vím že vy u FBI v NCANTČ řešíte občas hodně ošklivé případy, ale tohle je Útvar ultranásilných trestných činů Losangeleského policejního sboru. Napovědět by vám mělo slovo ‚ultranásilných‘. Jako ‚zlo v lidské podobě‘ se dá označit jeden každý vrah, kterého jsme kdy pronásledovali.“

„Bez urážky,“ opáčil Kennedy stejným tónem jako Garcia. „Ultránásilné neultranásilné, věřte mi, když vám říkám, že jste nikdy nepronásledoval nikoho, jako je Lucien Folter. Nikdo nikoho takového nepronásledoval... až na Roberta.“

Garcia se okamžitě zaměřil zpátky na Huntera. Už deset let byli parťáci v útvaru UNZ.

„Jak to myslí, Roberte? Kdy už jsi toho chlapa pronásledoval?“

Hunter jako by se konečně probral z transu, do kterého v posledních několika vteřinách upadl, ale místo aby poskytl Garciovi odpověď, oslovil Kennedyho.

„Ve které věznici byl, Adriane?“ Hlas měl klidný, jeho chování se nezměnilo. „Řekls, že zabil tři strážné a dva ošetřovatele, když prchal. Kde byl zavřený?“

Kennedy zaváhal.

Hunter zvedl obočí.

„Ve Federální věznici se zvýšenou ostrahou Lee ve státě Virginie,“ odpověděl Kennedy.

„Se *zvýšenou* ostrahou?“ Pohled, který Hunter na Kennedyho upřel, byl plný pochyb. „Co dělal ve věznici se zvýšenou ostrahou?“

Nedočkal se odpovědi.

„Lucien měl být v supermaxu,“ pokračoval Hunter. „A v naprosté izolaci. Jak se dostal do věznice se zvýšenou ostrahou?“

Kennedy vydechl a neklidně přešlápl z nohy na nohu.

„Adriane,“ naléhal Hunter. „Jak to, že byl Lucien ve věznici se zvýšenou ostrahou, a ne v supermaxu?“

Kennedy vzhlédl a setkal se s Hunterovým pohledem. „Protože jsme ho chtěli mít co nejbliž ke Quantiku a NCANTČ, Roberte. Nejbližší federální supermax máme v Coloradu.“

Hunter se nemusel ptát. Přesně věděl, proč chtěl mít Kennedy Luciena Foltera tak blízko ke Quantiku.

„A *byl* v izolaci,“ ujišťoval Kennedy Huntera. „Byl tam pořád, od toho dne, co jsme ho chytili. I když musel být přeložený na marodku.“ Kennedy potřásl hlavou, viditelně rozhněvaný. „Jenom nechápu, jak se mu povedlo utéct. Dobře, nebyl to supermax, ale pořád to bylo federální zařízení se zvýšenou ostrahou. Z toho se člověk jen tak nedostane, Roberte. Někdo mu musel pomoci, nebo někdo udělal největší a rozhodně poslední chybu své kariéry. Zjistím, jak přesně se Lucienovi povedlo dostat ven, a osobně se postarám, aby ten, kdo za to nese odpovědnost, pykal. Lucien měl být...“

„Co se tím mění, jak se mu podařilo dostat ven, Adriane?“ přerušil ho Hunter a opřel se o okraj psacího stolu. „Je venku. Je pryč... a jako za uprchlíka teď za něj nese odpovědnost ministerstvo spravedlnosti a Federální policejní služba Spojených států, ale jako vězeň zařízení se zvýšenou ostrahou Lucien určitě přicházel den co den do styku se stejnými strážnými, mám pravdu? Strážný, který mu nosil jídlo, strážný, který mu nosil knihy, strážný, který ho doprovázel na ošetřovnu, a tak dále.“

„Ano, no a?“ Kennedy zřejmě nechápal sled Hunterových myšlenek.

Hunter vyvalil oči. Zjevně ho překvapovala Kennedyho naivita.

„Ale my tu nemluvíme jen tak o nějakém obyčejném sériovém vrahovi, viď, Adriane? Mluvíme o Lucienu Folterovi, pravděpodobně psycholo-

gicky nejzdatnějším vrahovi na planetě. Chceš hádat, v jaké další oblasti psychologie vynikal?“ Hunter nečekal na odpověď. „V hypnóze.“

Kennedy vydechl s viditelnou námahou.

„Dáš někomu, jako je Lucien, možnost stykat se každý den se stejným strážným,“ pokračoval Hunter. „Možnost mluvit každý den se stejným strážným, a je to stejné, jako bys mu odevzdal klíče od jeho cely a nabitou zbraň.“

„Do věznice se zvýšenou ostrahou ho přeložili teprve před týdnem,“ pokusil se namítnout Kennedy.

Hunter pohlédl na ředitele NCANTČ, jako by měl před sebou úplně cizího člověka. „Trpíš demencí, nebo si jen chceš krýt zadek, Adriane?“

Kennedy zaťal zuby. Jen velmi málo lidí mělo tu drzost mluvit s ním takovým tónem.

„Jak dlouho odborníkovi trvá, než ovládne hypnózou objekt, který to nečeká, Adriane?“ zeptal se Hunter. „Už jsi to párkrát viděl, ne?“

Kennedy odvrátil oči, protože věděl, že má Hunter pravdu.

„Ale taky jsem slyšel, jak říkáte něco o nástražné mině,“ ozval se Garcia. „O co šlo? O jakou minu?“

„Nejsem si na sto procent jistý,“ obrátil se k němu Kennedy. „Telefonicky mi bylo řečeno, že potom, co Lucien uprchl ze své cely a zabil čtyři lidi, podle všeho nastražil v kontrolní místnosti vězeňské nemocnice výbušninu, která zabila jednoho dalšího strážného, když nastoupil dnes ráno do služby, skoro půl hodiny potom, co Lucien utekl. Byl to strážný, který spustil poplach.“

„Jakou výbušninu?“ zeptal se Garcia. „Co použil?“

Kennedy sklouzl pohledem k oknu za Hunterovými zády. „Když otevřu tamto okno, můžu tady kouřit?“

„Ne,“ odvětil Hunter.

Kennedy si netrpělivě přejel rty jazykem. „Vypadá to, že Lucien použil upilovanou brokovnici ráže 12,“ odpověděl konečně na Garciovu otázku. „Baterku a kus nylonové struny – něco jako rybářský vlasec nebo podobně.“

„Rybářský vlasec?“ podivil se Garcia.

„Neptejte se,“ opáčil Kennedy. „Bylo mi řečeno, že ten nylonový provázek byl nějak připevněný jedním koncem k zadní stěně zásuvky a druhým koncem k brokovnici. Když se zásuvka otevřela, brokovnice, která byla schovaná za nějakými krabicemi, spustila a uštělila strážnému hlavu.“

„Ježíši!“ zvolal Garcia.

„Ale stejně,“ ujal se znovu slova Hunter, „to všechno je už vlastně vedlejší, Adriane. Nedá se s tím nic dělat. Můžeme jen nechat ministerstvo spravedlnosti a Federální policejní službu, ať dělají svou práci. Jak už jsem řekl, teď je to jejich odpovědnost.“

„Máš pravdu,“ odvětil Kennedy. „Za Luciena teď nese odpovědnost ministerstvo spravedlnosti a Federální policejní služba, ale nepůjdou po něm sami.“

Hunter zůstal zticha.

„Promluvím osobně s ministrem spravedlnosti. Nathan a já se známe už dlouho. Tahle štvance *bude* společná akce ministerstva spravedlnosti a FBI, ale nasadím taky paralelní specializovaný tým.“ Namířil pravým ukazováčkem na Huntera. „A v jeho čele budeš ty, Roberte.“

„Moment!“ Obě Hunterovy ruce se vymrštily v gestu „couvni“. „Počkej chvilku. Jak to myslíš – že budu velet speciálnímu týmu? Nejsem agent FBI, Adriane. Jsem detektiv Losangeleského policejního sboru. A přestože je tady řeč o Lucienu Folterovi, já za něj odpovědnost rozhodně nenesu. Už ne.“

Garcia sraštil čelo.

„Jak už jsem řekl,“ pokračoval Hunter. „Je uprchlík a úkol zadržet ho připadá Federální policejní službě Spojených států. Jestli chceš vést paralelní operaci s ministerstvem spravedlnosti, je to mezi tebou a jimi. Jestli chceš zřídit paralelní speciální vyšetřovací tým, je to tvé právo, ale nic z toho se netýká Losangeleského policejního sboru.“

„Chceš mi říct, že je ti jedno, jestli je Lucien za mřížemi, nebo ne?“ opáčil Kennedy.

„To jsem neřekl,“ odvětil Hunter. „Kdyby to záleželo na mně, zamkl bych ho do podzemní kobky a zahodil klíče.“

Garciov zamračený výraz vystřídal úžas.

„A tam taky měl být,“ pokračoval Hunter. „Ale ty ses rozhodl umístit ho do věznice se zvýšenou ostrahou blíž ke Quantiku, jen abys ho mohl dál studovat, vid’? Hrabat se mu v mozku? Nemohls to jen tak nechat být, vid’, Adriane? To, co jsme našli... všechny jeho zápisníky, jeho výzkum... to nestačilo ani NCANTČ, ani ÚBA, ani tobě.“

„Studovat?“ Garcia nevydržel zůstat zticha. „Zápisníky? Výzkum? Co je to sakra za chlapa, Jack Rozparovač?“

„Jack Rozparovač je způsobilý klučík ze školky v porovnání s Lucienem Folterem,“ odpověděl Kennedy, než se znovu obrátil k Hunterovi. „Ano, chtěl jsem ho dál studovat, Roberte. Zrovna ty bys měl chápat důvody. Jeho znalosti fungování mysli sériového vraha jsou bezprecedentní a nevídané, ale to je teď všechno vedlejší. Jak jsi řekl: je venku a teď jediné, na čem záleží, je zadržet ho.“

„Souhlasím,“ kývl Hunter. „A ještě jednou – tahle povinnost připadá ministerstvu spravedlnosti a Federální policejní službě Spojených států, ne Losangeleskému policejnímu sboru. Já se na tom nepodílím.“

„Naneštěstí,“ opáčil Kennedy, „ano, podílíš, starý příteli.“

„Říká kdo?“ namítl Hunter.

Kennedymu působilo viditelné nesnáze to, co se chystal říct.

„Říká Lucien osobně.“

Hunter se zarazil a zkoumal pohledem výraz Kennedyho tváře. Vypadal jako hráč karet, který po celou dobu hry drží v ruce nejvyšší trumf a čeká na nejlepší příležitost, aby ho vynesl.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Hunter. „Cos mi ještě neřekl, Adriane?“

Kennedy se napřímil. „V Lucienově cele našli dopis, Roberte,“ odpověděl. „Byl adresovaný tobě.“

Lucien v Knoxville ještě nikdy nebyl, a když projížděl jeho ulicemi a hledal parkovací garáž, nemohl se ubránit úžasu nad krásou města. Na březích řeky Tennessee, uhnížděné v úchvatném údolí kousek na západ od pohoří Great Smoky Mountains, mělo v sobě město vskutku jakési neodolatelné a odzbrojující kouzlo; budovy z devatenáctého století nenuceně stály po boku moderní architektury a historie jako by prýštila z každého nároží. Desetiminutová projížďka po městě Lucienovi stačila k jistotě, že se bude muset do Knoxville vrátit a prozkoumat ho trochu důkladněji, hned jak bude mít čas.

Lucien minul tři parkovací garáže s obsluhou, než narazil na jednu samoobslužnou na rohu State Street.

„A jsme tady,“ pronesl nahlas, když zahýbal s Audi A6 do vjezdu budovy. Vzal si parkovací lístek z automatu u závoře a zvolna objížděl podlaží, přičemž pohledem nehledal jen volné parkovací místo, ale také bezpečnostní kamery.

V prvním podlaží žádná volná místa nezbývala. Ve druhém narazil Lucien na pár míst, ale byla přímo v záběru bezpečnostní kamery. Teprve na samém konci třetího podlaží našel Lucien ideální místočko – u zdi, a žádné bezpečnostní kamery na dohled. Rychle tam zacouval.

„Tak jo, uvidíme, co ještě pro mě máte, paní Campbellová,“ řekl si pro sebe, když vypnul motor a sáhl po kabelce Alicie Campbellové, která ležela na sedadle spolujezdce. První, co našel, byla kožená peněženka značky Bottega Veneta.

„Páni, hodně nóbl,“ uchechtl se a rozeplnul zip peněženky. „A máme tu... sto dvacet sedm dolarů v hotovosti. To vůbec není špatné.“ Strčil peníze do kapsy a vrátil se k peněženke. „Pět kreditních karet, řidičský průkaz, pár drobných, hromádka navštívenek: ‚Alicia Campbellová‘,“ četl

z jedné kartičky. „Nezávislá hypoteční poradkyně.“ Hm, to bych vůbec nehádal.“ Poslední kapsička v peněžence obsahovala fotografii. Lucien si ji chvilku prohlížel. „Aha, tak tohle je ten chlap, co ti zlomil srdce?“ zeptal se, jako by Alicia seděla vedle něj. „Možná ho někdy brzy navštívím a dám mu ponaučení, co ty na to?“

Lucien vyndal Aliciin řidičský průkaz a nazdařbůh vybral jednu z kreditních karet, než je strčil do kapsy. Poté odložil peněženku a znovu se věnoval kabelce. Prohrabal zbytek jejího obsahu a našel malou taštičku s líčidly, kterou si také nechal – líčidla se můžou vždycky hodit –, svazek klíčů od domu nebo něčeho podobného, dvě propisky, hromádku nepoužitých stvrzenek a dvě krabičky léků na předpis. Přečetl si nálepky – Xanax XR (třímiligramové tablety) a Valium (desetimiligramové tablety).

Lucien překvapením vyvalil oči. Oba léky znal velmi dobře. Xanax byl nejprodávanější alprazolam ve Státech. Alprazolam byl benzodiazepin, ovlivňující chemikálie v mozku, jejichž rovnováha může být porušena u lidí, kteří trpí úzkostmi. Používal se při léčbě úzkostí, panických poruch a chronické deprese. Valium byl nejprodávanější diazepam v zemi, rovněž náležející do skupiny benzodiazepinů. Používal se sice také při léčbě úzkostí, ale především šlo o antikonvulzant, což znamenalo, že měl široké využití při léčbě abstinenčních příznaků u alkoholiků, svalových křečí a při prevenci epileptických záchvatů. Oba léky si také vysloužily kultovní postavení po celém světě jakožto rekreační drogy. Jednoduše řečeno – protože benzodiazepiny ovlivňují chemikálie v mozku, půl tablety xanaxu nebo valia dostane většinu lidí do rauše. Celá tableta většinu lidí uspí. Lucienovi se hodilo obojí. Usmál se nad svým štěstím.

Nic dalšího v kabelce nebylo.

Lucien odložil kabelku na sedadlo spolujezdce a otevřel přihrádku. Uvnitř našel manuál k vozidlu, plastovou krabičku obsahující klíč na matice kol a Aliciin mobil. Stiskl tlačítko, aby ho zapnul, a uvítal ho obrázek lesa, časový údaj a zpráva, která zněla „odemkněte otiskem prstu nebo přejedte po displeji“.

Přejel po displeji a okamžitě se dostavila žádost o heslo.

„Tak tedy otisk prstu,“ řekl si Lucien pro sebe a stiskl tlačítko, aby uvolnil víko zavazadlového prostoru.

Předklonil se na sedadle a pohledem zkontroloval podlaží parkovací garáže. Nikde žádný pohyb.

Lucien nechal mezi zdí garáže a zadkem audi právě tolik místa, aby se tam vešel člověk. Obešel vůz, ještě jednou se rozhlédl po parkovacím podlaží a otevřel víko kufru. Leželo v něm tělo Alicie Campbellové – vaz zlomený, ve tváři dosud ten děsivý strach, kterým zkameněla, když Lucien popadl její obličej oběma rukama, zadíval se jí přímo do vyděšených očí a jediným prudkým pohybem jí otočil hlavu o sto osmdesát stupňů, čímž došlo k fraktuře krčních obratlů nejbližše lebce a současně k přerušení míchy. Tím pádem se Alicii staly tři věci. Za prvé – protože mícha je spojnici mozku a těla, její mozek se oddělil od těla pod úrovní zranění, což ji okamžitě paralyzovalo, včetně dýchacích svalů. Za druhé – následně přestala dýchat. Za třetí – tělo ztratilo schopnost ovládat srdce.

Lucien velmi dobře věděl, že – na rozdíl od toho, co se zobrazuje v hollywoodských a kung-fu filmech – smrt v důsledku zlomení vazů a přerušení míchy není okamžitá. Oběť trpí trýznivou bolestí až tři a půl minuty, v závislosti na odolnosti a tělesné síle. Alicia Campbellová žila ještě jednu minutu a dvacet dvě sekundy, než se udusila v důsledku respiračního selhání.

Lucien uvažoval, nemá-li se zbavit jejího těla už na odpočívadle u dálnice, ale záhy usoudil, že je to příliš riskantní. Křoví kolem parkoviště nebylo dost husté, aby jaksepatří ukrylo mrtvolu za denního světla. Snadno by ji našel každý, kdo by na odpočívadle zastavil jako další. Lucien ji také mohl nechat uvnitř Chevroletu Colorado, kterým prve přijel, ale touhle dobou už tento pick-up určitě hledají všechny policejní síly v zemi. Jestli ho ještě nenašly, stane se to asi během hodiny, možná i dřív, tím si byl Lucien naprosto jistý. Kdyby našli auto, našli by její mrtvolu. Kdyby našli její mrtvolu, identifikace by rychle následovala, a pak by se místo po coloradu začalo pátrat po Audi A6, což by znamenalo, že by si Lucien musel bleskově sehnat jiný dopravní prostředek, a bez takových otravných komplikací by se momentálně rád obešel. Ještě mu zbývalo dostat se do Louisiany a zamlouvalo se mu, jak je audi pohodlné a silné.

Lucien uvážil své možnosti a poté usoudil, že nejlepší bude uložit Aliciinu mrtvolu do kufru auta a nechat ji tam, dokud neopustí Knoxville. Neměl v úmyslu zdržet se ve městě déle než hodinu... maximálně dvě, jen

tak dlouho, než nakoupí nějaké zásoby a změní svůj zevnějšek. Byl si jistý, že najde ideální místo, kde se zbaví jejího těla brzy poté, co opustí město, ale teď právě potřeboval odemknout ten ztracený telefon.

Lucien sáhl po Aliciině pravici, vybral palec a přiložil ho ke čtečce otisků. Vzápětí se displej mobilu odemkl.

Nejprve Lucien vyhledal ikonu „nastavení“. Věděl, že nemůže udržet displej permanentně odemknutý bez uvedení hesla, takže zvolil druhou nejlepší možnost – změnil čas „automatického zamykání“ z pěti vteřin na půl hodiny. Pokud se teď Lucien dotkne displeje mobilu každých třicet minut, telefon se mu nezamkne a nebude muset znovu použít otisk Aliciina prstu.

Poté si Lucien načetl aplikaci map a vyhledal „Prodejny kostýmů v centru Knoxville“. Objevily se mu tři výsledky. Nejbližší se nalézal necelý kilometr od místa, kde teď byl.

„Co třeba tohle?“

Lucien nejenže uměl skvěle měnit osobnost, ale byl také mistr převleků. Vyzbrojen správnými líčidly a pouhými několika jednoduchými rekvizitami, které se daly snadno opatřit ve většině obchodů s kostýmy, dokázal dokonale změnit své vzezření a během několika minut být úplně k nepoznání.

Pomocí mapy si našel trasu k obchodu. Dostat se tam po svých bude stejně jednoduché jako jet autem, a protože Lucien také potřeboval nakoupit pár věcí, které v obchodu s kostýmy nenajde, rozhodl se jít pěšky. Zamkl auto a vydal se na adresu zobrazenou v telefonu.

Hunter nepřestával soustředěně pozorovat Kennedyho; očekával, že rozvede to, co mu právě sdělil, ale ředitel NCANTČ už nic víc neříkal.

„O čem to mluvíš, Adriane?“ zeptal se Hunter hlasem stále stejně klidným. „Jaký dopis?“

„Vím, že tu nikomu nemusím vysvětlovat postup,“ odvětil Kennedy. „Všichni víte, že jakmile vězeň uprchne, první místo, které se důkladně prohledá, je jeho cela, ano? Policie hledá plány útoku, poznámky, kresby, dopisy vyměňované s někým zvenčí... veškerá vodítka, která mohou ukázat nějakým směrem.“

Hunter místo odpovědi jen kývl hlavou.

„No,“ pokračoval Kennedy, „Lucienovu celu už obrátili vzhůru nohama a úplně naruby, ale nenašli absolutně nic.“

„To věřím.“ Hunter pokrčil rameny. „Lucien měl jakýkoli plán zamčený v hlavě, ať byl sebevíc složitý.“

„Možná,“ souhlasil Kennedy. „Ale Lucien neuprchl ze své cely.“

„Ano, já vím,“ přikývl Hunter. „Řekli nám, že na útoku zabil dva ošetřovatele, což zřejmě znamená, že uprchl z marodky.“

„Přesně tak,“ potvrdil Kennedy. „Včera odpoledne ho přeložili na nemocniční oddělení věznice Lee – zřejmě kvůli nějaké prudké žaludeční infekci. Nepřetržitě zvracel.“

„Jo, jasně.“ Poznámka zazněla od Garcii.

„Každopádně,“ pokračoval Kennedy, „v jeho nemocniční cele se našel krátký dopis. Pokud vím, Lucien ho nechal na polštáři.“

„Na polštáři?“ opakoval Garcia.

„Přesně tak,“ potvrdil Kennedy.

„A ten dopis byl adresovaný mně?“ zeptal se Hunter.

Kennedy se vrátil pohledem k Hunterovi, ale jeho přikývnutí nebylo zvlášť přesvědčivé.

„No ano,“ odvětil. „Ale tak nějak hádankovitě.“

Hunter na něj vrhl tázavý pohled.

Přesně v tom okamžiku Kennedy ucítil, jak mu v kapse vibruje telefon, ale tentokrát zavibroval jen dvakrát a v rychlém sledu, což znamenalo, že obdržel textovou zprávu.

„Momentík, ano?“ řekl a podíval se na displej. „Jo.“ Kennedy vzápětí kývl. „Dopis je adresovaný tobě, je to tak. Není o tom pochyb.“ Natáhl pravou paži a nastavil Hunterovi svůj mobil. „Tady, podívej se.“

Hunter okamžik uvažoval, co dělat, jako by se mohlo stát, že nepodívá-li se na displej, celá ta noční můra jednoduše zmizí. Zato Garcia neztrácel vůbec čas a přikročil jako hladové dítě, kterému právě nabídli čokoládovou tyčinku.

Hunter nechal partnera přecíst to, co bylo na displeji Kennedyho mobilu, než nakonec přešel přes kancelář až k nim.

„Tomu nerozumím,“ přimhouřil Garcia oči nejprve na Kennedyho a pak na Huntera.

Kennedy natočil telefon k Hunterovi, který se zastavil asi půl kroku od něj a zastrčil ruce do kapes kalhot, než konečně spočinul zrakem na malém displeji. Bylo na něm vidět obdélníkový kus bílého papíru, spočívající na běloskvoucím povlaku polštáře. Slova na něm jako by byla napsaná krví. Hunter je zvolna četl.

„Měls mě sejmout v tom letadle, když jsem ti dal šanci, starý příteli. Ta šance se nebude opakovat. Teď je řada na mně. Připrav se, saranče, protože si zahrajeme hru.“

„Mýlím se?“ zeptal se Kennedy. „Že by ten dopis nebyl určený tobě?“

Hunter zavrtěl hlavou. „Ne, nemýlíš se.“ Tentokrát ze sebe vypravoval slova namáhavě.

„Už mám *bromadu* otázek,“ ozval se Garcia, který vypadal jako ztělesnění zmatku.

„A Robert vám je určitě všechny zodpoví, hned jak odejdu.“ Kennedy se letmo podíval na hodinky. „Což bude velmi brzy.“ Znovu oslovil Huntera. „Znáš Luciena o moc líp než já, Roberte, ale já řeším psychopaty celou

svou kariéru a mně to...“ ukázal na svůj mobil, „... nepřipadá jako pozvání... a pokud ano, tak ne toho druhu, které se dá snadno odmítnout. Lucien ti to nedovolí.“

Hunter nic neříkal, protože věděl, že Kennedy má pravdu. Ten dopis nebyl pozvání, bylo to ultimátum formulované jako výzva.

Kennedy znovu pohlédl na hodinky. „Musím zpátky do Washingtonu. Už to tam určitě vě, ale nejpozději odpoledne se ozvu.“

„Nevstoupím do speciálního pronásledovacího týmu FBI, Adriane.“ Hunter působil rezolutně.

Kennedy se zastavil u dveří a ohlédl se k oběma detektivům. Než opustil kancelář, nepatrně jim kývl na rozloučenou. Nesdělil Hunterovi ani Garciovi, že podle jeho názoru je jedno, jestli chce Hunter po Lucienovi jít nebo ne, protože to jediné, čím si byl Kennedy naprosto jistý, bylo to, že Lucien půjde po Hunterovi.

Jakmile se za Kennedym zavřely dveře, Garcia se obrátil k Hunterovi.

„Ty a já,“ přeskočil namířeným ukazováčkem z jednoho na druhého. „Musíme si promluvit.“

Hunter to odsouhlasil gestem hlavy a pak usedl za svůj psací stůl.

Garcia zůstal stát.

„Tak dobře,“ pronesl. „Jsem jedno velké ucho. Kdo je sakra Lucien Folter?“ zvedl pravou ruku. „A prosím tě, nech si už ty kecy se ,zlem v lidské podobě‘.“

Hunter se opřel dozadu, položil lokty na područky a propletl si prsty pod bradou. Pochopil, že se z toho jen tak nevykroutit. „Hádám, že chceš slyšet dlouhou verzi.“

„Mám na to celý den,“ opáčil Garcia.

Hunter se krátce odmlčel, jako by potřeboval volit správná slova, jimiž popíše, kým vlastně Lucien je. Pokrčil rameny a pustil se do vysvětlování.

„Lucien Folter je jeden z nejinteligentnějších lidí, s jakými jsem se kdy setkal. Má sebekázeň, je odhodlaný, soustředěný, vynalézavý, velice schopný, absolutní mistr psychologických manipulací a klamu, a navrch k tomu všemu Adrian nelhal – Lucien je skutečně čiré zlo.“

Na Garcii to podle všeho pořád ještě neudělalo velký dojem. „Vy jste se někdy *setkali*?“ zeptal se. „Kdy to bylo?“

Hunter na zlomek vteřiny zaváhal. „Když mi bylo šestnáct.“

Nezaujatý výraz v Garciově tváři rychle vystřídal naprostý úžas. „Cože? Šestnáct?“

Hunter kývl. „První den mého pobytu na Stanfordově univerzitě. Oba nás přidělili na stejnou kolej. Lucien byl můj spolubydlící.“

Garciova brada spadla málem až na podlahu. „Na to se asi radši posadím.“ Opřel se o svůj psací stůl.

„Stejně jako já,“ pokračoval Hunter, „měl Lucien jako hlavní studijní obor psychologii.“

Z prázdného výrazu Hunterových očí Garcia pochopil, že vzpomínky zanesly partáka zpět k vysokoškolským studiím. Garcia čekal.

„Hned jsme se skamarádili,“ řekl Hunter. „Což jsem nečekal.“

„Jak to myslíš?“

Další pokrčení rameny. „Byl přátelský.“

Garcia sraštil čelo. „A to tě překvapilo?“

„Zčásti ano.“

„Proč?“

„Jak už jsem řekl,“ vysvětloval Hunter, „na vysokou jsem přišel v šestnácti, což znamenalo, že jsem byl nejmín o dva roky mladší než všichni kolem. Jako kluk jsem nikdy nebyl fyzicky aktivní týpek. Nedělal jsem sporty, ani jsem necvičil, nic takového. Byl jsem hubený a nemotorný a oblékal jsem se tenkrát o hodně jinak než většina studentů na Stanfordu.“

„Jak jinak?“

„Byli jsme velice chudí,“ odpověděl Hunter, ale neznělo to omluvně. „Většinu šatstva jsem měl ze second handů. Spousta z něj mi fakt špatně padla, ale víc jsme si nemohli dovolit.“ Usmál se. „Nosíval jsem roztrhané džíny v době, kdy roztrhané džíny nebyly módní hit. Kostkované dřevorubecké košile dřív, než je zpopularizoval grunge.“ Zvedl obočí. „Takže jsem byl mladší než většina ostatních, komicky hubený šprt, co nosil většinou nepadnoucí a roztrhané oblečení.“ Hunter dopřál partákovi vteřinu navíc, aby si to stihl v duchu představit. „Už začínáš chápat? Byl jsem magnet na šikanu, Carlosi.“

Na základě pouhého Hunterova vzezření a postavy by Garcia nikdy nehádal, že býval jako kluk vychrtlý. Tipoval by ho spíš na kapitána zápasnického mužstva nebo univerzitního šampiona v boxu.

„Tehdy,“ navázal Hunter, „bylo Lucienovi devatenáct, miloval sport a posiloval nejmín pětkrát týdně. Byl dokonalý obrázek hajzlíka, co bude mít druhé Vánoce, když se mu dostane do ruky někdo, kdo vypadá jako tehdy já.“ Hunter se při té vzpomínce zasmál. „Pamatuju si, jak jsem tenkrát před léty poprvé vstoupil do pokoje na koleji. Nesl jsem si krabici knih a tašku, kde jsem měl všechno svoje oblečení. Lucien dělal na podlaze kliky.“

„To je smutné,“ poznamenal Garcia.

„Hned jak jsem ho uviděl,“ řekl Hunter, „už jsem se připravoval na to, co jsem si byl jistý, že mě čeká.“ Zavrtěl hlavou. „Jenže k tomu vůbec nedošlo. Lucien neřekl nic o tom, jak jsem hubený, jak mám odrbané oblečení, ba ani o tom, jak jsem na první pohled šprt. Nepadla jediná sarkastická poznámka. Žádné rýpání, žádné vtipy... nic. Dokonce mi pomohl s mými věcmi.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že tě jako kluka šikanovali,“ řekl Garcia.

„Těžko tomu uniknout, když vypadáš jako tehdy já,“ opáčil Hunter. „Byl jsem na to tak zvyklý, až jsem si vlastně myslel, že si to Lucien jen šetrí na později, víš? Zpočátku být milý... získat mou důvěru, ale časem to všechno přijde – fórky, vtipy, fyzické týrání, ponižování... nač si vzpomeneš.“

„A nedošlo k tomu.“

Další zavrtění hlavou. „K ničemu z toho. Dokonce mě Lucien párkrát zachránil, když se do mě jiní studenti chtěli pustit. To on mě seznámil s bojovým uměním a dal mi tipy, jak cvičit, dobře se stravovat a pěstovat si svaly. Vzato kolem a kolem, na vysoké škole byl Lucien můj nejlepší přítel.“

Garcia se tvářil, jako by mu něco unikalo. „Jsem trochu zmatený, Roberte. Pořád slyším, že tenhle Lucien je zosobněné zlo, ale ten, koho popisuješ, působí jako docela slušný kluk.“

„To je jen jeden z jeho triků, Carlosi.“ Hunter se na židli napřímil. „Přetvářka. A v té je Lucien nejlepší na světě.“ Odmlčel se, zvažoval další slova. „Počet není potvrzený a nevím, jestli někdy vůbec bude, ale podle odhadu zavraždil přes stovku lidí.“

To už na Garcii zřejmě zapůsobilo. „Cože?“ Věděl, že Hunter by o něčem takovém nikdy nežertoval. „Ale to by byl jedním z nejvýkonnějších sériových vrahů v dějinách Spojených států.“

„Ano, to by byl,“ souhlasil Hunter.

„Tak jak to, že jsem o něm nikdy neslyšel?“

„Nikdo o něm neslyšel. Nikdo nevěděl, kdo je nebo co dělá, dokud jsme ho před pár lety nechytli.“

„My?“ Do Garciovy tváře se vrátil nechápavý výraz. „Kdo my?“

„Pomáhal jsem FBI a NCANTČ.“

„Kdy to bylo?“

Hunter vydechl. „Je to asi tři a půl roku.“

„Tři a půl roku?“ Garciovův nechápavý výraz ještě zesílil. „Deset let jsme parťáci a na tohle si vůbec nepamatuju.“

Hunter mlčel.

„Kdy před třemi a půl lety? Kde jsem byl?“

„Na dovolené.“

„Na dovo...“ Garcia se zarazil, mračil se do prázdna, jako by mu v hlavě explodovala vzpomínka. Před třemi a půl lety uzavřeli vyšetřování série vražd, při němž téměř přišel o život spolu se svou manželkou Annou; tehdy Hunter a Garcia dostali od své kapitánky rozkaz vzít si volno – přesněji řečeno dva týdny dovolené. Garcia odjel s Annou do New Orleansu, kdežto Hunter měl letět na Havaj. Garciovi se právě vybavila vzpomínka na to ráno, kdy se s Hunterem znovu setkali poté, co se Garcia s manželkou vrátili z Louisiany. Bylo to právě v této kanceláři. Garcia si pamatoval jejich rozhovor téměř slovo od slova.

„Nejsi moc opálený na to, že ses zrovna vrátil z Havaje,“ sraštil tehdy nad parťákem čelo. „Byl jsi přece na dovolené, ne?“

„Tak nějak,“ zněla Hunterova odpověď.

„A co to znamená?“

„Volno jsem si vzal. Jenom jsem nakonec neodletěl na Havaj.“

Garciovi to tenkrát připadalo trochu divné, protože věděl, jak moc vždycky Hunter toužil navštívit Havaj, ale nikdy k tomu vlastně neměl příležitost.

„Tak kam jsi jel?“

„Nic zvláštního, jenom jsem navštívil jednoho starého přítele na východě.“

Garcia se nikdy nedomáhal podrobnější odpovědi, ale teď už to celé dávalo smysl. „Navštívil přítele“ – Adriana Kennedyho – „na východě“ – Quantico, stát Virginie.

„Tak to byla ta tvoje ‚tak nějak‘ dovolená?“ zeptal se teď Garcia nevěřícně. „Jel jsi do Quantika pomáhat FBI?“

„Nedostal jsem moc na vybranou, Carlosi,“ vysvětloval Hunter. „Měl jsem sbaleno a chystal jsem se odjet, když mi zavolala naše kapitánka.“

„Volala ti kapitánka Blakeová?“

„Přesně tak,“ potvrdil Hunter. „Požádala mě, abych přišel do práce. Řekla, že se stalo něco opravdu důležitého a nemůže to počkat. Přišel jsem, a u ní v kanceláři už čekal Adrian Kennedy. Přiletěl až sem, protože FBI náhodou zatkla ve Wyomingu někoho, kdo mohl mít něco společného s dvojnásobnou vraždou.“

„Náhodou?“

Hunter kývl. „Důsledek pitomé dopravní nehody.“

„To je čím dál lepší.“ Garcia se posadil za svůj psací stůl. „Tak jo, tohle si poslechnu od začátku.“

Následující zhruba hodinu Garcia téměř úplně mlčky naslouchal, zatímco mu Hunter vyprávěl většinu toho, co se odehrálo během těch osudných dvou týdnů před třemi a půl lety, ale ne úplně všechno. Osobní detaily... odhalení, která navždy změnila Hunterův život, zůstávaly zamčené kdesi hluboko v jeho mysli. V místech studených, temných a přetékajících smutkem a nenávistí. Nicméně výraz Hunterovy tváře nic neprozrazoval.

„Takže mi tady povídáš,“ pronesl Garcia, když Hunter konečně dokončil výčet fakt, „že tenhle Lucien se pustil do celoživotního vraždění, protože chtěl napsat...“ Odmlčel se a hledal vhodný výraz. „... něco jako ‚příručku vraha‘?“

„To zdaleka nebylo všechno, Carlosi,“ opravil ho Hunter. „Lucien zdokumentoval všechno, co se dalo: jména a adresy obětí, co konkrétně v něm nastartovalo touhu je zabít, svoje přípravy, každý detail každého modu operandi, se kterým experimentoval, podpisy, své emoce... všechno. Jeho zápisníky působí jako psychologické sebehodnocení šílenství a zmatku, které se odehrávají v myšlenkách vraha před vraždou, během ní a po ní. Takže ne, nepsal příručku. Psal encyklopedii.“

„Kolik zápisníků jsi říkal, že jste to našli?“

„Padesát tři,“ odvětil Hunter. „Každý má asi tři sta stránek.“

Garcia potřásl hlavou. „To je prostě absolutně praštěné.“

„Pro většinu lidí ano,“ souhlasil Hunter. „Ale pro Adriana Kennedyho bylo absolutně nutné ty zápisníky získat.“

Garcia sešpulil dolní ret a chvilku o tom uvažoval.

„Ačkoli to zní šíleně,“ řekl potom, „chápu, proč o ně jako šéf NCANTČ a ÚBA tolik stál.“

„Ano,“ kývl Hunter. „To vůbec nezpochybňuju. Jenomže...“

„Moment.“ Garcia se zarazil a přimhouřil na Huntera oči.

„Něco se děje?“ zeptal se Hunter.

„Ty zápisníky, o kterých mluvíš,“ odpověděl Garcia. „Podle těch jste ho našli, když uprchl poprvé, je to tak?“

„Správně,“ souhlasil Hunter. „Prověřili jsme falešná jména, která Lucien používal, spolu se jmény jeho mužských obětí a...“

„Jo, jasně,“ mávl Garcia rukou. „Tu křížovou kontrolu jmen jsem pochopil. Víím, že podle ní jste ho nakonec chytili, ale taky jsi mi říkal, že předtím, než vám došlo, že přebírá totožnost některých svých obětí, hledali jste v jeho zápisnicích umístění bezpečných úkrytů, že ano?“

Hunter zamyšleně opětoval parťákův pohled. Věděl, kam Garcia svou otázkou míří, protože sám o tom taky uvažoval.

Hunter mu právě sdělil, že Lucien si zdokumentoval všechno, co se dalo, do své „encyklopedie vražd“, včetně umístění úkrytů, které si buď koupil, nebo je obsadil. Místa, o nichž nikdo nevěděl – bezpečná přístřeší, kde se mohl skrývat přinejmenším nějakou dobu. Jakmile Hunter pochopil, že si Lucien zaznamenal umístění každého bezpečného domu, který kdy použil, přiměl Kennedyho rychle shromáždit tým deseti rychločtenářů. Tento tým, jehož členem byl i Hunter, několik hodin procházel Lucienovy zápisníky a hledal všechny lokality zmíněné v textu. Než dospěli na poslední stránku Lucienova triapadesátého zápisníku, podařilo se jim identifikovat dohromady patnáct přístřeší, roztroušených v patnácti různých státech. Během několika hodin do všech vpadly týmy SWAT.

„Vím, žeš říkal, že ta operace FBI s týmy SWAT byla neúspěšná,“ pokračoval Garcia v myšlenkách. „Lucien se v žádné z těch patnácti lokalit nenašel, ale na něco se tě zeptám – ví Lucien, že FBI do těch úkrytů vtrhla? Ví, že ty adresy jsou prozrazené?“

„Pravděpodobně ne,“ odvětil Hunter. „Aspoň ne *per se*.“

„Copak to přesně znamená?“

„Myslím, že Lucienovi nikdy nebylo sděleno, že první, co FBI udělala, bylo prověření jeho bezpečných domů.“

Garcia se na Huntera zašklebil, jako by se právě jasně vyjádřil.

„Ale,“ pokračoval Hunter, „Lucien ví, že se FBI zmocnila všech triapadesáti svazků jeho provizorní encyklopedie. Ví, že Adrian a NCANTČ už ji celou kompletně rozebrali – každou stránku, každé slovo.“ Hunter se

zarazil, než potvrdil Garciovův náznak. „Ano, máš pravdu. Zrovna teď potřebuje Lucien v první řadě úkryt, někde, kde to považuje za bezpečné.“ Slabě zavrtěl hlavou. „Žádná lokalita, žádná adresa, žádné jméno uvedené na žádné z těch stránek už bezpečné není, Carlosi, protože je má FBI a Lucien to moc dobře ví. Na žádnou z těch patnácti adres nezamíří. Na to je moc chytrý. Pravděpodobně má jeden úkryt, o kterém nikdo neví, možná jich má i víc. Kde, to ví jen on. Něco, o čem se nikdy nikomu nezmínil ani o tom nikde nepsal.“

„To nemůžeš vědět jistě, Roberte,“ namítl Garcia. „Lucien byl tři a půl roku zavřený ve skoro úplné izolaci. Pokud jsem to pochopil, neměl žádný kontakt s okolním světem.“ Zastavil se u Hunterova stolu. „Je jedno, jak je inteligentní. Momentálně ho hledají všechny policejní síly v zemi včetně FBI a Federální policejní služby. Ano, určitě máš pravdu a Lucien si dobře uvědomuje, že každé místo, každá adresa, každé jméno, které uvedl ve svých zápisnících, jsou v ohrožení, ale momentálně je zoufalý, dochází mu vypůjčený čas a ty i já víme, že zoufalí lidé se obvykle uchylují k zoufalým řešením bez ohledu na to, jak se zdají riskantní.“

Hunter nemohl Garciově logice vyčíst nic až na jednu maličkost – Lucien nebyl zoufalý. Napanikařil... nikdy.

Navzdory tomu všemu musel souhlasit s tím, že vzít si dotyčné lokality znovu na paškál by mohlo stát za pokus.

„Takže moje další otázka zní...,“ pokračoval Garcia. „Ty bezpečné domy: ještě existují, nebo je FBI zavřela nadobro?“

Hunter pokrčil rameny. „Nevím, ale na tom vlastně nezáleží, ne?“

Garcia rychle pochopil, jak to Hunter myslí.

„Ne, nezáleží... protože to se Lucien taky nemá jak dozvědět.“

Hunter kývl a sáhl po telefonu.

Lucienův odhad byl správný – dopoledne už pluly éterem naléhavé „mimořádné zprávy“ oznamující jeho útěk a v jednu hodinu už se jeho policejní fotografie ocitly na předním místě ve zpravodajských relacích takřka všech velkých televizních stanic v zemi. Snímek byl skoro čtyři roky starý a po pravdě řečeno, Lucien se moc nezměnil. Jako by ani nezestárl, ale stejně to bylo jedno. Čtyřicet minut poté, co zaparkoval své nově nabyté Audi A6 ve třetím podlaží nonstop garáže na State Street, vypadal už Lucien jako jiný člověk.

Naproti budově garáží objevil obchod s potravinami, kde si koupil nůžky, holicí krém, jednorázovou žiletku, zrcátko, tři velké láhve vody, několik čokoládových tyčinek, dva sáčky sušeného hovězího masa, roli papírových utěrek, baseballovou čepici a sluneční brýle. O dva domy dál narazil na malý obchod s oděvy. Tam si koupil modré džíny a tmavé tričko s dlouhými rukávy, které mělo na prsou nápis „Přímo z Knoxville“. Necehlých dvacet kroků za obchodem s oděvy byl velký McDonald's.

„To bude stačit.“

Lucien vlastně jen potřeboval použít toaletu, ale když vstoupil do fast-foodu, všiml si na dveřích nápisu: „Toalety jsou určeny pouze našim zákazníkům.“

Nebyl z těch, co si moc všímají nápisů nebo dodržují pravidla, ale neviděl důvod upoutávat na sebe nežádoucí pozornost, a navíc by si opravdu dal něco k jídlu.

S baseballovou čepicí na hlavě a slunečními brýlemi na očích pozoroval z dálky čtyři mladé pokladní, a cíl si vybral za necelou minutu – zrzavého uhrovitého pubertáka, který vypadal, jako by nenáviděl svou práci, rodiče a možná celou svou existenci, a to zuřivě. Kluk sotva vzhlédl od pokladny, když bral od zákazníků objednávky.

Lucien počkal, až bude kluk volný, než k němu přistoupil a objednal si cheeseburger, hranolky a malý čokoládový mléčný koktejl. Stejně jako u předchozích zákazníků kluk omezil oční kontakt na nejnutnější minimum, když markoval Lucienovu objednávku.

S tácem v ruce usedl Lucien k poslednímu stolu v nejvzdálenějším koutě restaurace, hodně daleko od okna, přičemž dbal na to, aby seděl čelem ke zdi a zády ke všem přítomným.

Lucien opravdu nikdy nebyl fanouškem McDonald's, ale cheeseburger s hranolky neměl už víc než čtyři roky a ani si nepamatoval, kdy se naposled napil čokoládového mléčného koktejlu – McDonald's nebo ne, zdravé jídlo nebo nezdravé, právě teď mu to všechno chutnalo jako božská mana.

Dojedl za necelých pět minut, zvedl nákupní tašku a vrátil se k zrzavému klukovi.

„Mohu prosím použít toaletu?“ zeptal se ustrašeným, tichým hlasem.

„Jasně, člověče,“ pokrčil kluk rameny. „Jen si ulevte. Zabzučím vám.“ Trhl hlavou trochu doprava.

Když se Lucien ocitl u dveří toalety, kluk stiskl tlačítko skryté pod pultem a dveře se s tlumeným zasyčením odemkly.

Jakmile se ocitl na velké, bíle vykachlíčkované toaletě, neztrácel Lucien čas a hbitě se zamkl v jedné ze čtyř kabinek, seřazených podél východní stěny. Tam zaklapl víko záchodové mísy a položil si na ně nákupní tašku.

Za posledních několik měsíců si Lucien nechal narůst vlasy těsně pod uši, což se mu docela líbilo, ale teď byl čas se tohoto účesu zbavit.

Z nákupní tašky vyndal nejprve nůžky a zrcátko, které si právě koupil, a začal si stříhat vlasy co nejvíc nakrátko, přičemž dával pozor, aby všechny sesbíral do tašky. Když to bylo hotovo, vyndal holicí krém, jednorázovou žiletku, jednu láhev vody a roli papírových utěrek. Pak si pečlivě oholil to málo vlasů, co mu na hlavě zbylo.

Také Lucienův plnovous vyrostl do podoby hustého, protivného a dost svědivého houští, což mu nesmírně vadilo, ale posloužilo to svému účelu. Nejnápadnějším rysem Lucienova obličeje byla nepochybně dvouapůlcentimetrová diagonální jizva na levé tváři – vzpomínka stará víc než dvanáct let, kdy se jedné z jeho obětí poštěstilo máchnout paží. Lucien si toho všiml pozdě, ale stejně se mu podařilo uhnout dost na to, aby ho rána neza-

sáhla naplno. Neviděl však prsten s bachratým kamenem, který měla oběť na prstě, a nepočítal s ním. Úder Luciena úplně minul, ale prsten ho pořádně škrábl do levé tváře – proto ten plnovous, zakrýval jizvu.

Lucien věděl, že fotografie, kterou zveřejní FBI na internetu a rozešle do všech novin a televizních stanic po celé zemi, bude jeho vězeňská fotka, pořízená asi před třemi a půl lety – bez plnovousu. Také věděl, jak funguje lidský mozek.

Při testech si průměrný člověk přesně vybaví jen velmi malé procento vizuálního vjemu z předmětu, který viděl jen jednou. Důvodem je to, že když vidí obraz poprvé, lidské oko se obvykle soustředí hlavně na rysy, které mozek považuje za neobvyklé. V případech lidského obličejce to mohou být nejružnější věci, jako například něco, co mozek subjektu vnímá jako krásné – úchvatné oči, dokonale tvarované rty, znamínko krásy a tak dále – nebo něco, co mozku subjektu připadá podivné – křivý nos, jizva, divný tvar obočí atd. Jakmile se Lucienova vězeňská fotka objevila v médiích, většina lidí si automaticky zapamatovala jizvu na levé tváři. Lucien to věděl, a právě proto potřeboval prodejnu kostýmů. Pomocí maličkého množství latexu nebo i jen správného líčidla mohl Lucien snadno nechat jizvu zmizet, ale neměl zdání, co v obchodě najde, a ačkoli umíral touhou oholit si svědivý plnovous, prozatím ho ještě musel snášet.

„To by šlo,“ zašeptal Lucien, když si prohlížel čerstvě oholenou hlavu v zrcátku. Netoužil po dokonalosti. Vlastně mu stačilo nebýt odhalen jen ještě asi dvacet minut, než dojde do prodejny kostýmů a pak zpátky k autu.

S oholenou hlavou se Lucien převlékl z uniformy vězeňské stráže do trička a kalhot zakoupených v obchodě s oděvy. Všechno ostatní vrátil do nákupní tašky, pak vyšel z kabinky a prohlédl se z profilu v zrcadle nad umývadly. Výsledek ho přiměl k úsměvu.

První fáze jeho proměny byla zdárně u konce.

Adrian Kennedy právě nastoupil do tryskáče Hawker, který patřil FBI, když mu zavolal Hunter. Kennedy byl od chvíle, kdy se dozvěděl o Lucienovu útěku, tak plný hněvu, až úplně zapomněl na Lucienovy úkryty. Zapomněl, že před třemi a půl roky byl tím, kdo dal zelenou takzvané operaci Zloba, při níž patnáct zásahových týmů FBI současně vtrhlo do jednotlivých úkrytů po celé zemi. Úkrytů, nalezených přímo v „encyklopedii vražd“ Luciena Foltera.

„Je to hodně nejisté, Adriane,“ vysvětloval Hunter. „Lucien ví, že všechny jeho zápisníky jste analyzovali, každé jméno překontrolovali, každou lokalitu ověřili. Vracet se do kteréhokoli z těch patnácti bezpečných domů, to je riziko, jakého se člověk jako Lucien obvykle nedopouští.“

„Rozumím,“ opáčil Kennedy. „Ale myslím, že to stojí za pokus, ne?“

„Možná,“ souhlasil Hunter.

„Hned se do toho pustím,“ slíbil Kennedy.

„Udržuj mě v obraze.“

„Samozřejmě.“

Hunter ukončil hovor, Garcia přistoupil ke kávovaru v koutě a nalil si šálek čerstvě uvařené kávy.

„Jako detektiv,“ pronesl, „jsem viděl za ta léta u sboru spoustu šíleností, ale na celé té věci s Lucienem Folterem mi něco nejde do hlavy.“

„A to?“ zeptal se Hunter.

„Lucien použil kus nylonové struny a upilovanou brokovnici, aby nastrážil past v kontrolní místnosti marodky, vid?“ Při otázce potřásl hlavou a vzápětí pokrčil rameny. „Proč?“

Hunter také pokrčil rameny. „Protože je to Lucien.“

Garcia upil kávy. „No jasně, tím se to vysvětluje. Děkuju.“

Hunter vstal a přistoupil k oknu. Obloha nad Los Angeles byla modře

a bíle mramorovaná, oblaka tlumila dopolední slunce jen natolik, aby udržela teplotu v ulicích v „příjemném“ rozmezí.

„Lucien je člověk, který si nedá ujít příležitost, aby demonstroval své odhodlání, Carlosi.“ Hunter konečně začal rozvádět odpověď. „Kterýkoli jiný vězeň kdekoli v zemi, kdyby dostal příležitost utéct, jednoduše by se jí chopil a utekl, je to tak? Čím rychleji vypadne z basy, tím líp.“ Založil si paže na hrudi. „Lucien ne. Nevím přesně, co se v té kontrolní místnosti stalo, ale můžu hádat.“

„No, já nemůžu,“ odtušil Garcia. „Tak si poslechnu, jak to vidíš ty. Co se tam podle tebe dělo?“

Hunter se opřel o stěnu napravo od okna. „Kdyby se Lucienovi zčistajasna naskytla příležitost, skočil by po ní, o tom není pochyb, ale podle mě to tak nebylo.“

„Myslíš, že to měl celé naplánované?“ Garcia znovu upil kávy.

„O tom nepochybuj,“ kývl Hunter. „Celé, s výjimkou té pasti, kterou nastražil – to byla příležitost, co se naskytla.“

Garcia se zatvářil zaujatě a nejistě zároveň.

„Od okamžiku, kdy se Lucien ocitl ve vazbě, se snažil vymyslet plán útěku. Tak to dělá. Tak mu pracuje mozek. A nikdy se nevzdá. Vlastně mu stačilo, aby jeho protivník – FBI, stát, státní správa, kdokoli – jenom na chvíli ztratil ostražitost.“

„A to se stalo, když ho přeložili do té virginské věznice se zvýšenou ostrahou,“ pochopil Garcia sled Hunterových myšlenek.

„Přesně tak,“ souhlasil Hunter. Znovu se zaměřil na okno a svět za ním. „A plán mu dokonale vyšel – Lucien se dostal do kontrolní místnosti ošetřovny, aniž spustil poplach. Jakmile tam byl, všechny pozabíjel – proč by je nechával naživu?“

Garcia dopil kávu a postavil prázdný šálek na psací stůl. „A co ta past?“

„Podle mého to bylo takhle... Lucienův plán pravděpodobně vycházel líp, než si dokonce i on sám představoval. Nějak se mu podařilo vyhnout všem sebemenším zádrhelům, které mu mohly narušit útěk, a dostal se do kontrolní místnosti mnohem rychleji, než čekal.“

„Fajn,“ souhlasil Garcia. „Takže má náskok oproti vlastnímu plánu. Senzace! Ale stejně, proč jednoduše nepokračuje? Proč nastraží past, aby

zabil ještě jednoho strážce, který pro něj nepředstavuje vůbec žádnou hrozbu? Ten strážný tam ani nebyl. Podle toho, co nám řekl ředitel Kennedy, dorazil asi půl hodiny potom, co Lucien utekl.“

„Protože jak už jsem řekl,“ odvětil Hunter, „Lucien je ten druh člověka, co si nedá ujít příležitost, aby demonstroval své odhodlání.“ Zarazil Garcia gestem ruky. „Představ si to, Carlosi – Lucien se dostane do kontrolní místnosti v předstihu. Buď věděl předem, v kolik hodin přichází další směna, nebo to zjistil, jakmile se tam dostal; každopádně už ví, že vlastně nemusí spěchat. Každý jiný by té časové rezervy využil, aby získal ještě větší náskok přede všemi, ale Lucien není jako každý jiný. Místo aby sebou hodil, rozhlédne se po kontrolní místnosti a najde upilovanou brokovnici spolu s nějakým nylonovým vlascem.“ Hunter luskl palcem a ukazováčkem. „V tu chvíli dostane nový nápad a využije času nejen k tomu, aby vymyslel past, ale taky aby ji nastražil, přičemž riskuje, že na něj každou chvíli přijde jiný ozbrojený strážný, ošetřovatel nebo kdokoli. Chápeš, proč to Lucien dělá? Nenastraží past jen proto, aby měl na kontě o oběť víc. Je mu úplně jedno, jestli zabije o jednoho člověka víc nebo méně.“

„Předvádí se,“ pochopil Garcia partákovo uvažování. „Takříkajíc všem ukazuje prostředníček.“

Hunter kývl. „To taky, ale především všem předvádí, jak umí být klidný, vypočítavý, narcistický a ukázněný i pod nejvyšším tlakem.“

Garcia se poškrábal pod bradou. „Vlastnosti, se kterými je sériový vrah nezměrně nebezpečnější.“

Hunter souhlasil.

„Už chápu, jak ředitel Kennedy přišel na to, že ten záhadný dopis, co po sobě Lucien nechal, je určený tobě,“ řekl Garcia a pak citoval: „*Měls mě sejmut v tom letadle, když jsem ti dal šanci, starý příteli.*“ Mluvil o tom, jak ho zajal.“

Hunter kývl. „A jen co se dokonale ujistil, že pochopím, že je dopis určený pro mě, zakončil ho Lucien velmi osobním odkazem.“

„Myslíš to, saranče?“ K téhle otázce se Garcia chystal. Přemýšlel o tom od chvíle, kdy si dopis přečetl.

„Tenkrát,“ vysvětloval Hunter, „jsme oba náramně žrali televizní seriál *Kung Fu*. Byla to repríza ze sedmdesátých let, ale stejně to bylo skvělé.“

„To neznám,“ zavrtěl Garcia hlavou. „O co tam šlo?“

„V každé epizodě,“ pokračoval Hunter, „byly nejméně dva flashbacky, kde starý a slepý šaolinský mistr kung-fu vysvětluje své učení mladému žákovi. Mistr vždycky oslovuje žáka ‚saranče‘. Tu a tam, když mě chtěl Lucien žertem shodit, mi říkal ‚saranče‘. Většinou to bylo během lekcí bojových umění. Nasadil pokaždé hodně dobrý čínský akcent a řekl něco jako: ‚Musíš být trpělivý, saranče.‘“

Garcia se nad tím krátce zamyslel.

„Takže když tě znovu oslovil saranče,“ řekl, „snaží se tě psychologicky vrátit do vysokoškolských studií, kdy on byl mistr a ty žák... takříkajíc.“

Hunter přikývl.

„A jak to podle tebe myslel, když napsal: ‚Zahrajeme si hru? Jakou hru?‘“

Hunter se zahleděl partákovi do očí. Přesvědčení, s nímž pronesl příštích několik slov, způsobilo, že Garcii nepříjemně zamrazilo.

„Nevím to jistě, ale jedno ti řeknu – to, čemu Lucien říká ‚hra‘, je pro všechny ostatní ‚sedm kruhů pekla‘.“

Na rozdíl od Los Angeles byla obloha nad Knoxvillem úplně bezmračná, takže slunce pozdního dubna zahřívalo celé město a jeho paprsky se odrážely od karoserií aut a oken budov jako lasery.

Jakmile se Lucien ocitl zpátky na ulici, trvalo mu už jen pár minut, než dorazil do prodejny kostýmů, kterou si prve vyhledal, a ta ho příjemně překvapila. Podnik byl obrovský, mnohem větší, než očekával, s nejrůznějším zbožím pro dospělé i pro děti.

Navzdory rozměrům prodejny a omračujícímu množství předmětů na regálech strávil Lucien v obchodě necelých deset minut. Za tu dobu si vybral půlkilovou láhev tekutého latexu, dvě různé soupravy líčidel, dvě paruky, čtyři sady barevných kontaktních čoček a jednu tubu přírodního make-upu v odstínu shodném s jeho pletí.

„Pořádáte večírek?“ zeptala se afroamerická dáma středního věku za pultem, když markovala poslední položku. Radostně zpěvavý tón jejího hlasu byl stoprocentně upřímný.

„Ne, vlastně ne,“ odvětil Lucien perfektním jižanským akcentem. „Jenom... se chci schovat před lidmi.“

Pokladní se zplna hrdla vesele zasmála. Brýle jí sklouzly na špičku nosu a ukazováčkem si je posunula zpátky nahoru. „Přesně vím, jak to myslíte. To jsem celá já.“

Lucien obdařil paní soucitným úsměvem, když jí předával peníze. „Drobné si nechte.“

„Jé, mockrát děkuju.“ Její úsměv nabyl zcela nových dimenzí. „Tak ať se vám to schovávání daří, slyšíte? Nenechte se chytit.“

„To nemám v úmyslu,“ odvětil Lucien, mrkl na pokladní a opustil obchod.

O necelých osm minut později Lucien míjel tutéž provozovnu McDonald's, kde před chvílí jedl. Uvažoval, nemá-li se vrátit na toaletu, oholit

si ten protivný plnovous a použít trochu tekutého latexu, který si právě koupil, spolu s líčidlem, aby si zakryl jizvu a možná i trochu zvýraznil lícní kosti. To by ho rozhodně zavedlo za hranici „poznatelnosti“, ale také by ho to stálo cenný čas, a kromě toho, že by se zbavil svědivých vousů, neviděl skutečný důvod měnit svůj zevnějšek víc, než už udělal.

Lucien dal na svůj úsudek a do McDonald's už nevstoupil.

Po dobu cesty do Louisiany omezí interakci s lidmi na nejnutnější minimum, pokud k ní vůbec dojde. Přestávky na toaletu Lucien zkrátí na nezbytnou míru a místo toalet na benzinkách mu postačí křoví u silnice nebo odpočívadlo. Čerpací stanice použije výlučně k tankování.

Ze zřejmých důvodů budou v prvních hodinách po útěku z vězení všechny bezpečnostní složky v maximálním pozoru, zvláště ve státě, kde k útěku došlo, a v jeho okolí. Pravda, vzhledem k náskoku se Lucien mohl po útěku vydat jakýmkoli směrem, ale jestli to Federální policejní služba ještě neudělala, pak je jen otázkou času, než najde pick-up na odpočívadle u maynardvilleské dálnice, kde ho zanechal, čímž se prozradí, že mířil na jihozápad a do Tennessee. Ačkoli federální maršálové nemusí nutně vědět, jakým vozidlem Lucien jede, stejně vydají nařízení státní policii a úřadu šerifa v Tennessee, aby se ve strategických bodech zřídily silniční kontroly.

S tímto vědomím se Lucien hodlal po zbytek cesty usilovně snažit vyhýbat dálnicím. Měl v plánu obloukem objet přírodní rezervaci Cherokee National Forest a vstoupit zpátky do Virginie, než se vydá na jih do Severní Karolíny, pak do Jižní Karolíny, Georgie, Alabamy, Mississippi a nakonec do Louisiany. Lucienův plán vycházel z teorie, že sice právě opustil Virginii a směřoval na jihozápad do Tennessee, ale většina silničních zátarasů, ne-li všechny, bude umístěna zhruba tímto směrem. Nikdo nebude očekávat, že by se vracel do Virginie poté, co odtud právě uprchl.

Podle Lucienových výpočtů měl takový manévr prodloužit cestu o deset až šestnáct hodin, což rozhodně nebylo ideální, ale v Lucienově světě vždy vítězila opatrnost nad ideálem. Lucien odhadoval, že včetně velké zajíždky při průměrné rychlosti sedmdesát až pětasedmdesát kilometrů v hodině pojede maximálně dvaatřicet hodin, než dorazí ke své osamělé dřevěné chatě v jižní Louisianě. Vody měl víc než dost, aby mu vydržela na celou

cestu. Kdyby přišel hlad, byly tu čokoládové tyčinky a sušené hovězí, které si koupil v obchodě s potravinami v Knoxvillu.

Lucien si také všiml, že jeden z počítačových displejů na palubní desce audi ukazuje, jak daleko by vozidlo mělo dojet s benzinem zbývajícím v nádrži. Bylo to velké auto s velkou nádrží; plná vystačí asi na devět set padesát kilometrů, než bude třeba tankovat. Protože mu ještě zbývala asi polovina nádrže, bude Lucien muset tankovat jen dvakrát, nanejvýš třikrát, než dojede do konečné destinace.

Jakmile znovu nastoupil do audi, uložil Lucien obě nákupní tašky na sedadlo spolujezdce, usedl za volant a nastartoval. Když začínal couvat z parkovacího místa, podíval se na mapu navigace na přístrojové desce, aby se ujistil, kam má zahnout, až vyjede z garáže. Jen na zlomek vteřiny se nevěnoval řízení, což ale stačilo, aby si nevšiml stříbrného BMW, které právě vyjelo zpoza rohu a rychle se k němu blížilo. Řidič BMW s hlasitým troubením strhl volant doleva, přičemž vůz jen taktak minul jiné zaparkované auto. Lucien okamžitě šlápl na brzdu, takže se audi na místě zastavilo. Obsah nákupních tašek na místě spolujezdce se vymrštil dopředu a dopadl na podlahu.

„Sakra!“ řekl si Lucien pro sebe. „To bylo o chlupe.“

„Ty kreténe!“ uslyšel Lucien řvát řidiče BMW z vnitřku jeho auta.

Zajel na prázdné parkovací místo pár metrů před audi. Lucien viděl, jak se dveře BMW na straně řidiče otevírají a vystupuje z nich vysoká a velice svalnatá postava.

„Ty kreténe!“ zařval muž znovu a tentokrát hněvivě mířil na Luciena prstem, přičemž k němu mířil.

Lucien si rozepnul bezpečnostní pás a hbitě vyskočil z auta.

„Jsi kurva slepej, ty plešatá sračko?“

Lucien sotva stihl zavřít dveře a „svalovec“ už byl u něj.

„Kdo tě kurva učil řídit,“ pokračoval muž, prst jen pár centimetrů od Lucienova obličej, „Stevie Wonder?“

Muž byl čtyřicátník s vojenským sestřihem a křivým nosem, který byl v minulosti nejméně dvakrát zlomený – jasný signál, že mu rvačky nejsou cizí. Měl na sobě bílé tričko, viditelně o číslo menší; mohutné bicepsy, tricepsy a prsní svaly napínaly tenkou tkaninu, div nepraskla, a ještě víc tak vynikala jeho vypracovaná postava.